

முன் று வ து க ண்

கனக. செந்திநாதன்

26.

114

முன்ருவது கண்

பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களது
வாழ்க்கைச் சுருக்கமும் வண்டமிழ்த் தொண்டும்

கனக. செந்திநாதன்.

○ நான் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற நிலையைவிட்டு, ஒரு பதிப்பாளன் என்ற நிலையைவிட்டு, ஒரு சாதாரண வாசகன் என்ற நிலையில் நின்று—

முதற் பதிப்பு
ஆவணி 1959

○ எனக்குப் புரியக்கூடியதாக — என்னைப் போன்றவர்கள் சுவைக்கக்கூடியதாக, பண்டிதமணி அவர்களைப்பற்றி ஒரு சித்திரம் தேவை என்றபோது—

விலை சதம் 65.

○ நண்பர் கனக. செந்திராதன் அவர்களை விட்டால் வேறு ஆள் இல்லை.

விற்பனையாளர்:
ஆனந்த அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

○ இப்படி ஏதாவது ஒன்று பண்டிதமணி அவர்களுக்குச் செய்யாவிட்டால் நண்பருக்கும் உள்ளத்தின் குறுகுறுப்புத் தணியாது.

○ 'உவகை' என்ற சொல்லின் கருத்தை ஊன்றி உணர்ந்தால், அந்த உணர்ச்சிதான் இந்நூலை வெளியிடும் போது எனக்கு ஏற்படுகிறது.

பதிப்புரிமை:

— தி. ச. வரதராசன்

வரதர் வெளியீடு,
யாழ்ப்பாணம். 2-9-59.

~ வரதர் வெளியீடு ~

மு க வு ரை

'மூன்றாவது கண்' என்றதலைப்பைக் கண்டதும் ஒருநண்பர், 'அப் படி ஏன் போட்டீர்கள்' என்றுகேட்டார். நியாயமானகேள்விதான்.

தமிழ் நாட்டுப் பிரபல பத்திராசிரியர் ஒருவர் பதினைந்துவருடங்கு முன் ஈழத்துவருகை புரிந்து இலக்கியநண்பர்களோடு உறவாடிவிட்டுத் திரும்பிச்சென்று யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி எழுதியபோது சோமசுந்தரப்புவவர், மகாவித்துவான் கணேசையர், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை ஆகிய மூவரையும் மூன்றுகண்கள் என்றுகுறிப்பிட்டார்.

இன்னுமொன்று. திருநெல்வேலிச் சைவாசிரியகலாசாலை மூன்று கண்களைப்பெற்றிருந்தது; பிரகாசித்தது. அதில் மூன்றாவது கண் பண்டிதமணி.

இவை மாத்திரமல்ல. இந்தத் தலைப்பே அவரிடமிருந்து பெற்ற இரவற் சரக்கு. வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் மலர் ஒன்றில் உவில்லியம் நெவினஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களைப் பற்றிப் பண்டிதமணி எழுதிய பொழுது அவரை 'மூன்றாவதுகண்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஒரு உண்மையும் இருக்கிறது. தலைப்பை வேறு எப்படிப்போட்டாலும் அடங்காததாய்-ரீளமாய்-நன்றும் அமையாததாய்க் காணப்பட்டது.

எனவேதான் 'மூன்றாவது கண்' என்று இட்டிருக்கிறேன். அவரது வாழ்க்கையும் நல்லதை ஆக்கி, தியதைச் சுட்டெரித்து ஈழத்தின் பழைய பண்பாட்டை ஓரளவு நிலைநிறுத்தியிருக்கிறது, அக்கினியைப்போல.

பண்டிதமணியவர்கள் ஆசிரியகலாசாலையை விட்டுப்பிரிந்த அன்று அவரைப் பற்றி வீரகேசரியில் எழுதி முதன்முதலாகக் 'கொடியேற்றி' வைத்தேன். இக்கட்டுரையின் ஒருபகுதிதான் அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. பண்டிதமணியைப் பற்றி அறிய அவாக் கொண்டிருந்த பலர் கட்டுரையின் மிகுதியைக் காணாமல் குறைப்பட்டார்கள். எனவே இதைச் சிறிய நூல் வடிவமாக்கியிருக்கிறேன்.

சீவிய சரித்திரங்கள் பெரும்பாலும் பிள்ளையார் பிடிக்கப் பெருங்குரங்காய்ப் போவது போலத்தான் வெளிவருகின்றன. பழைய பத்திரி

கைப் பரவைகளில் இருந்து பண்டித மணியை உருவாக்கியிருக்கிறேன். அவரின் நேர்வாரிசான மாணாக்கன்-முறையாகப் படித்தவன்-என்ற உரிமை எனக்குச் சிறிதும் இல்லை. ஆகவேவன் மாதிரி இந்த வேலைநடந்திருக்கிறது. 'மண்பொம்மை' யானாலும் என் பக்தி அவர்களைவிடக் குறைவானதன்று. அதனால் ஓரளவு பண்டிதமணியை இதில் நீங்கள் காணலாம். கண்டால் அதுவே இதை எழுதியதற்குப் போதியதாகும்.

'பூவோடு சேர்ந்த நாரும்போல்' என்பது பழமொழி. அந்தப்பழமொழியிலும் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும், தமிழ்ப் பண்பு வாழ்வதற்காக.

“வற்று மதுரச் செந்தமிழ்ப் பாற்கடல் மதியேமத்தாக

மாயா ஷணர்வே வாசுகி வடமாய் மதித்துழியுடனாகச் சற்றே யெனினு மூனமிலா தெழு தண்ணழு தேதேனே.

தண்டேன் சுவையே சாரஞ் சுவையிற்றங்குஞ் சுகவினாவே கற்றுர் விழையுங் கற்பக தருவே தருவிற் கனிகனியே

கனியினி லூறும் பலசுவை நறவே கவிநய முறுமலையே மற்று ரும் புகழ் மாண்புறு பண்பே மட்டுவில் வளநகர் வாழ் வண்டமி ழிதமறி பண்டித மணியே! வாழிய வாழியவே’

(சோமசுந்தரப் புலவர்)

குரும்ப சிட்டி,
25-8-59.

- கனக. செந்திநாதன்

முன்னுரை கண்.

1. கண்டனன்.....கண்களால்

1934ஆம் ஆண்டு பங்குனித் திங்களில் ஒருநாள். திருநெல் வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலையில் இருந்து முத்துத்தம்பி வித்தியாசாலைக்குப் படிப்பித்துப் பழகுவதற்காக வந்த ஓர் ஆசிரிய மாணவர்—அவர் ஆங்கில எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்தவர்; தமிழிலக்கியத்தில் அதிகம் பரிச்சயமில்லாதவர்—பின்வரும் பாடலைத் தமிழ் எஸ். எஸ். சி. வகுப்புக் கரும் பலகையில் எழுதிவிட்டு, படிப்பிக்க முடியாமல் தட்டுத்தடு மாறிக் கொண்டிருந்தார். அந்த மாணவர்களை மேற்பார்வை செய்யவந்த பேராசிரியர், ஆசிரிய மாணவனைச் சற்றே ஒதுங்கி நிற்கச் சொல்லிவிட்டுத் தாமே படிப்பித்துக்காட்டத் தொடங்கினார். பாடல் இது:—

“கருப்பு கால்பொரக் கழுகின் வார்ந்ததேன்
வரம்பு மீறிடும் மருத வேலிவாய்
அரும்பு கொங்கையர் அம்மெல் ஓதிபோல்
சுரும்பு வாழ்வதோர் சோலை வைகினார்”

கம்பராமாயணம் பாலகாண்டத்துக் கையடைப்படலத்துச் செய்யுளிது. விசுவாமித்திரரும் இராமலக்குமணரும் தாடகை வதத்துக்காகச் செல்லுங் காட்சி. பேராசிரியர் முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை முன்னுரையாகக் கூறிவிட்டுத் தமக்குள்ள மெல்லிய குரலிலே பாடிக்காட்டினார். பின்பு, ‘வைகினார்’ என்ற முடிக்குள் சொல்லிலிருந்து வினா விடைகள்மூலம் பாடத்தை நடாத்தினார். விசுவாமித்திரரோடுசென்ற இராமலக்குமணர் போல, மாணவர்களும் தமிழ்ப்பூங்காவிலே அரை மணித்தி யாலமாக உள்நுழைந்து சுவைத்தனர். காற்று அடித்ததி னைற் கரும்பின் கணுக்களிலிருந்து விழுந்த தேன் துளிகள் போல, பேராசிரியரது மணிச்சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் மாண வரது இதயத்தை இனிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தன. அன்று

அந்த வகுப்பிலே இருந்து இலக்கிய இன்பத் தேனைப் பருகிய என்னுடைய நெஞ்சிலே, (பேராசிரியராக வந்த) பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அசையாத இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார்; வைகினார்.

2. ஆசிரிய கலாசாலையில்.....

காலம் போய்க்கொண்டே இருந்தது. அவரிடம் ஆசிரிய மாணவனாயிருந்து கல்வி கற்கும் காலத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தேன். அந்தப்பேறு 1937ஆம் 38ஆம் ஆண்டுகளில் எனக்குக் கிடைத்தது. இப்போதிருக்கும் சைவாசிரிய கலாசாலைக் கட்டடங்கள்போல அப்போது இல்லை. வெறுங்கிடுகுக் கொட்டிகளும் தகரச் சுவர்களுமாக ஏதோ தபோவனம் போலக் காட்சியளித்தது. ஆனால் தமிழ் மணங் கமழ்ந்தது.

அதிபரும், பேராசிரியர்களும் ஆங்காங்குள்ள கொட்டிகளில் தங்கி இருந்தனர். மாணவர்கள் எந்த நேரத்தில் எவ்வித உதவி தேவை என்று சென்றாலும் ஆதரவாக அலுப்புச் சலிப்பின்றி அவர்கள் உதவி செய்தனர். சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அங்கே நடந்த காவிய பாடசாலையில் பண்டித பால பண்டித வகுப்புக்கள் ஒருபுறம்; சமஸ்கிருத வகுப்பு இன்னொருபுறம்; சிங்கள வகுப்பு மற்றொருபுறம். ஆசிரிய கலாசாலைக்கு வந்த மாணவர்கள் ஏதோ கடமைக்காக இரண்டு வருடங்களைக் கழித்துவிட்டுச் செல்வதற்கு வந்தவர்கள்போல இராமல், தத்தமக்குத் தெரிந்த துறைகளிலே முன்னேற ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது முனைப்பை அழியவிடாமல் வளர்த்து ஆவன செய்வதற்கு அப்போதைய சைவாசிரிய கலாசாலையில் இடமிருந்தது; பண்டித மணி இருந்தார்.

பத்திரிகைத்துறையில் ஆர்வங்கொண்ட நான் அத்துறையில் நுழைவதற்கு வேண்டிய அடிப்படை விடயங்களை அப்போதுதான் கற்றுக்கொண்டேன். இக்காலச் சிந்தனையாளர்களில் ஈடு இணையற்றவர் என்று போற்றப்படும் உப அதிபர் கைலாசபதி அவர்களிடம் வாசிப்பு, எழுத்துப் பாடங்களையும்,

பண்டிதமணியிடம் இலக்கண, இலக்கிய பாடங்களையும் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்பொழுதுதான் அவர்களின் பெருமையை உள்ளபடி என்னை உணர முடிந்தது.

அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை—ஏறக்குறைய இருபது வருடகாலம்—பண்டிதமணியவர்களை வாரம் ஒருமுறையாவது சந்தித்துச் சம்பாஷிப்பதை விரதமாகக் கொண்டிருந்தேன். அவர் எழுதுபவற்றை ஒட்டுப்புத்தகமாக ஒட்டிச் சேர்ப்பதைக் கடமையாகச் செய்துவந்தேன். அதனால் அவருடைய வாழ்க்கையின் சிறிய பாகத்தையாவது என்னை அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. சிறிய பாகம் என்ற சொல்லை ஏன் உபயோகித்திருக்கிறேன் என்று அவரோடு பழக்கமுடையவர்கள் யாவரும் புரிந்துகொள்வார்கள். அவர் தன்னைப்பற்றியோ, தன் எழுத்தைப்பற்றியோ அதிகம் சம்பாஷிப்பதில்லை. மகான்களைப்பற்றியும், சிந்தனையாளர்களைப்பற்றியும், அக்கால யாழ்ப்பாணக் கலாசாரங்களைப்பற்றியும் உபயோகமான சம்பாஷணை நடத்துபவர் அவர். சம்பாஷணையை ஒரு கலையாக வைத்திருப்பவர் அவர்தான். எதிரே இருப்பவரின் முன்னறிவை இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களில் அளவிட்டுக்கொண்டு அதற்கேற்ப விஷயங்களைப் பேசும் சாமர்த்தியம் அவருக்குண்டு. கேட்பவருக்குத் தெரியாத—விளங்காத—எந்த விஷயத்தையும் அவர் தொடமாட்டார். அடிக்கடி 'காரியம் விளங்குகிறதா?' என்று கேட்பது அவர் வழக்கம். அவரிடமிருந்து, அவர் சம்பந்தமான சில்லறை நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டறிந்து கொள்வது சிரமமான காரியம். ஏனெனில் அவை உபயோகமற்றவை என்று எண்ணி அவைபற்றி அவர் சம்பாஷிப்பதில்லை. எனினும் எனக்குத் தெரிந்த சிறிய தகவல்களையாவது உங்கள்முன் வைக்க விரும்புகின்றேன்.

3. பண்டிதமணியின் பால்யம்

கற்பனையின் எல்லையாகவும், சொற்பொழிவுத் தோன்றலாகவும், யாழ்ப்பாணத்தின் ஒளிவிளக்காகவும் இருந்த மகாலிங்கசுவம் அவர்களையும், அவரின் தந்தையும் உரையாசிரியர் எனப் பெயர்பெற்றவரும், ஈழமண்டல சதகம் இயற்றிய

வரும், சிதம்பரம் நாவலர் பாடசாலையிலே தலைமையாசிரியராய் இருந்தவருமாகிய ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்களையும் ஈன்றெடுத்த பெருமை மட்டுவிற்பகுதிக்கு உண்டு. அப்படிப் பெருமைபெற்ற மட்டுவிலிலே, உரையாசிரியர் குடும்பத்திலே, சின்னத்தம்பி என்பவருக்கு ஏக புத்திரகை, 1899ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 14ஆந் திகதி (27-6-1899) செவ்வாய்க்கிழமை இரவு பதினொரு மணியளவில் கண்பதிப்பிள்ளை பிறந்தார். பிறந்த நஷத்திரம் சதயம் 2ஆம் பாதம். 'தந்தை எவ்வழி மகன் அவ்வழி' என்பது பழமொழி. தந்தையாகிய சின்னத்தம்பியாரின் சில அம்சங்கள்—பண்புகள்—மகனாகிய கண்பதிப்பிள்ளையிடத்திலும் இருப்பது இயற்கையே. சின்னத்தம்பியாருக்கு அவரது ஊராகிய மட்டுவிலிலும் மனைவியின் ஊராகிய தனங்கிளப்பிலும் 'தருமர்' என்றே பெயர். அவர் அதிகம் படிப்பில்லாதவர். திண்ணைப் பள்ளிப்படிப்பு ஒரு அளவுக்கு உண்டு. பாரத இராமாயணக் கதைகளை இராகத்தோடு வெகு அழகாகச் சுவைபடச் சொல்லக்கூடிய திறமை உள்ளவர். மகாலிங்கசிவம் உட்படப் பல சிறுவர்கள் சி. க. வின் 'அப்பா'வைச் சுற்றி அமர்ந்து கதை சொல்லும்படி கெஞ்சுவார்களாம். அவரும் பாரத இராமாயணக் கதைகளை வாயூறச் சொல்லித் தாமும் மகிழ்ந்து பிறரையும் மகிழ்விப்பாராம். எந்தக் கதையை அவர் சொல்லுவாரோ அதில் வரும் முக்கிய பாத்திரமாகவே அவர் ஆகிவிடுவார்.

மட்டுவிலில் உள்ள மருதடிப் பிள்ளையாரையும் தனங்கிளப்பிலுள்ள விநாயகரையும் வாய்க்குந்தோறுங் கும்பிடும் வழக்கம் உடையவர் அவர். அவர் மனைவி மிகச் சில ஆண்டுகளே அவருடன் இவ்வாழ்க்கை நடாத்தினார். அம்மாது காலமானபின் இவர் 'சி. க.' வுக்குத் தாயுந் தந்தையுமானார். தம் வாலிபத்தைப் பொருட்படுத்தாது, மறு விவாகத்தைப் பற்றிச் சிந்தியாது, மகளை வளர்ப்பதிலும் படிக்க வைப்பதிலுமே கண்ணுங்கருத்துமாய் இருந்தார் அவர்.

முதலில் கண்பதிப்பிள்ளையவர்கள், வேற்பிள்ளையவர்களால் தொடங்கப்பட்டதும், அப்போது கிறிஸ்தவ மிஷனரி மாரால் நடாத்தப்பட்டதுமாகிய மட்டுவில் சந்திர மௌலீச

வித்தியாசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கல்வி பயின்றார். பிரதான ஆசிரியர் நுணுவில் தம்பையா உபாத்தியாயர் அவர்கள். பிற்காலத்தில் 'இந்துசாதன'ப் பத்திராதிபராய் இருந்த திருஞானசம்பந்தபிள்ளை அவர்களும் 'சி. க.' வின் இளமைக்கால ஆசிரியராவார். மகாலிங்கசிவம் நாள்தோறும் ஒவ்வொரு பாடலாகப் பழமலை அந்தாதியைப் பாடஞ்சொல்லி வைத்தார். பிறகு தந்தையும் மகனும் தனங்கிளப்புக்குக் குடிபெயர்ந்து போய்விட்டனர். படிப்பதற்கு யாதும் வசதியற்ற ஊரிலே மகனைப் படிக்கவைக்கத் தந்தையார் பெரிதும் முயன்றார். எத்தனையோ ஆசிரியர்களை அடுத்தடுத்தம் மகனுக்குத் தமிழ் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி கேட்டார். இராமநாத மான்மியம் எழுதிய புலவர் பொன்னம்பலபிள்ளையவர்களும், வேறு இரு பொன்னம்பலபிள்ளைகளும் ஆக மூவர் பொன்னம்பலபிள்ளைகள் வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் மாணவர்கள் தென்மராட்சியில் இருந்தார்கள். அவர்களிடம் இடையிடையே படிக்கப்போவதுண்டு. எனினும் பாடசாலையில் முறையாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற தாகம் 'சி. க.' வுக்கு அடங்கவேயில்லை.

இளைஞராகிய கணபதிப்பிள்ளை தனங்கிளப்பிலே, படிக்க மனமிருந்தும் யாதுஞ் செய்யமுடியாமற் பதினெட்டு வயது முடியும்வரையும் வயல் வேலை செய்வதிலும், தகப்பனருக்கு உதவி புரிவதிலும் தாயம், சீட்டு ஆடுவதிலும் காலத்தைக் கழித்தார். இடையிடையே மட்டுவிலுக்குப் போகும் காலங்களில் தன்னுடைய தோழர்கள் பிற ஊர்களுக்குச் சென்று ஆங்கிலமும் தமிழும் படிப்பதைக் காணும்போதெல்லாம் அவர் நெஞ்சங் குன்றிவிடும். தாமும் எங்கேயாவது சென்று படிக்க வேண்டுமென்ற முனைப்பு எழும். ஆனால் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அது "பொய்யாய் — பழங்கதையாய் — கனவாய்" மெல்லப் போய்விடும்.

"போயொரு கால்மீளும் புகுந்தொரு கால் மீண்டேகும்" என்ற அவரது நிலைக்கு ஒரு விடிவுகாலம் வந்தது. ஆம். அவரது ஆப்த நண்பரும் மகாலிங்கசிவத்தின் தம்பியுமாகிய

நடராஜா அவர்கள் அப்போது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஒருநாள் 'இந்துசாதன'ப் பத்திரிகையுடன் வந்தார். அதிலே 'சி. க.' வின் இருநூற்ற வாழ்க்கைக்கு ஒளிகாட்ட விளம்பரம் ஒன்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

4. நாவலர் பாடசாலையில்

“நாவலர் பாடசாலையில் உள்ள காவிய வகுப்பிற் படிக்க மாணவர்கள் தேவை; உணவு, புத்தகங்கள், இருப்பிடம் முதலியன இலவசம்.” இந்த விளம்பரந்தான் 'இந்துசாதன'த்தில் இருந்த செய்தி. இந்தச் செய்தியைக் கண்ட 'சி. க.', குழந்தையை உயிர்த்த மலடியைப்போலக், குதூகல மடைந்தார். குறித்த நாளில் நடராஜாவுடன் நாவலர் பாடசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

நாவலர் பாடசாலையிற் சேருவதற்காகச் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களாற் பரீட்சிக்கப்பட்ட வரலாற்றை 'இரண்டு மனிதர்கள்' என்ற கட்டுரையில் அவரே அழகுபட எழுதியிருக்கிறார்.

“ஆழ்ந்து அகன்ற சிந்தனை. அலையடங்கிய சமுத்திரம் போலக் கிழக்குமுகமாகச் சுன்னாகம் ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்கள் வீற்றிருக்கின்றார். பத்துப்பன்னிரண்டு மாணவர்கள்—அன்றுதான் புதுக்க வந்தவர்கள். இருவர் பழைய மாணவர்கள்—புதுக்க வந்தவர்களுக்குப் பரீட்சை நடக்கிறது. புலவர் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கேள்வி கேட்கின்றார்கள். என்னுடைய முறை வந்தது. நான் அங்குள்ளவர்களுக்குள்ளே பெரிய ஆள். எனக்குப் பதினெட்டு வயது பரிபூரணமாய்விட்டது. பத்து வயதுக்குப்பிறகு பள்ளிக்கூட வாசனை கிடையாது. காகிதப்பயிற்சி, தாயம் உருட்டுகிற பயிற்சியிற் போதிய அனுபவம்... இப்படிப்பட்ட நான் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமற் கேட்ட கேள்விகள் ஒருபுறமிருக்க மறுமொழிகள் சொன்னேன். புலவர் அவர்கள் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, “கிறீஸ்தவ பாடசாலையில் வாசித்

ததோ” என்றார்கள். நான் தடிபோலே அசையாமல் ‘ஆம்’ என்றேன். புலவர் அவர்கள் அதுதான் “எகர, மூகர பேதம்...” என்று சொல்லிக்கொண்டு மாணேஜரை (த. கைலாயபிள்ளை அவர்களை)ப் பார்த்தார்கள். அவ்வளவுதான்”

பிறகு நடராஜா மாணேஜரைத் தனிமையிற் கண்டுபேசி, “ஆளை ஒரு மாதத்துக்கு வைத்திருந்து படிப்பித்துப் பாருங்கள். முடியாவிட்டால் விட்டுவிடுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். அதன்படி 1917ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 12ஆந் தேதி நாவலர் பாடசாலையில் ‘சி. க.’ மாணவனாகச் சேர்க்கப்பட்டார்.

நாவலர் பாடசாலையில் உள்ள காவிய வகுப்பில் அப்போது ‘சி. க.’ வுடன் படித்தவர்களில் ஒருவர்தான் தற்போது புகழ் பெற்ற கவிஞராயிருக்கும் மட்டக்களப்புப் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள். மற்றொருவர் பிரமழீ. குருமுர்த்தி ஐயர் அவர்கள். புலவர்மணி பாடிய ‘பகவத்கீதை வெண்பா’ அரங்கேற்றத்தின்போது பண்டிதமணி வாழ்த்துரை பாடி வாழ்த்தினார்.

காவிய பாடசாலையிற் சேர்ந்த பன்னிருவரில் ஆறு மாதம் செல்ல எஞ்சியவர் ‘சி. க.’ ஒருவர்தான். குருமுர்த்தி ஐயர் வெளியிலிருந்துவந்து படித்தவர். அவர் ‘சி. க.’ வுடன் தொடர்ந்து படித்து வந்தார். அப்படி மாணவர்கள் இடையிலே விட்டுச்சென்றதற்கு அங்கே படிப்பித்த கல்வி முறையைத்தான் காரணமாகச் சொல்லவேண்டும். பரீட்சை எதற்கும் படிப்பிப்பதென்ற வழக்கம் அப்போது அங்கே கிடையாது. இப்போதைய ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை அவசரம் அவசரமாக, பரீட்சையிற் சித்தியெய்துவதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு அரையுங் குறையுமாகத் தயாரித்து அனுப்பி விட்டுப் பின்பு அம்மாணவர்களைப்பற்றி யாதுஞ் சிந்தனையற்று இருக்கிறார்களே. (இதைப் பண்டிதமணி மார்ச்சு சம்பந்தம், பூனைக்குங் குட்டிக்கும் உள்ள சம்பந்தம் என்று குறிப்பிடுவார்.) இவ்வாறு அக்காலப் படிப்பு இல்லை. மாணவனது

தகுதி அறிந்து, நிதானமாக, முறையான, பிற்கால வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தும்படியான கல்வி அவனுக்கு அளிக்கப்படும். மாணவனுக்கும் உபாத்தியாயருக்கும் உள்ள தொடர்பு—பற்று—இறுக்கமானது. (மர்க்கடசம்பந்தம்; குரங்குக்குங் குட்டிக்கும் உள்ளது.) மனப்பாடஞ் செய்வது மிகப் பிரதானமாகக் கொள்ளப்பட்டது, அக்காலத்தில். சைவ வினாவிடைகள், பெரிய புராண வசனம், அந்தாதிகள் எல்லாம் மனப்பாடஞ் செய்யப்பட்டன. முதல் ஆறுமாத காலமும் மிகக் கடுமையான அந்தாதிகள் மாணவர்க்கு மனப்பாடத்திற்காகக் கொடுக்கப்படும். “எதைக்கண்டும் இந்த மாணவன் மிரள மாட்டான்” என்ற நிலையை ஏற்படுத்துவதே ஆசிரியரின் நோக்கமாயிருந்தது. இந்தக் ‘கெடுபிடி’யில் இருந்து உண்மையாகவே தமிழ்ப் படிப்பிற் பற்றுள்ள மாணவன்தான் தேற முடியும். அதன்பிறகுதான் இலகுவான காவியங்கள், யாப்பு, அணி என்பன சொல்லப்படும்.

நாவலர் பாடசாலையிற் பரீட்சையோ மிக விசித்திரமாக நடந்தது. அப்போது யாழ்ப்பாணத்திற் செந்தமிழ்ப் பரிபாலனசபை என ஒரு சபை நடந்துவந்தது. அதன் அங்கத்தவர்கள் மிகப்பெரிய இலக்கண, இலக்கிய வித்துவான்கள். வருடத்துக் கொருமுறை வெகு சன சமூகத்திலே, இந்த வித்துவான்கள் முன்னிலையில் மாணவர்கள் பரீட்சிக்கப்படுவர். குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள், ஒவ்வொரு மாணவனும் தன்னிடம் எவ்வளவு பாடங் கற்றிருக்கிறான் என்று அறிமுகஞ் செய்து வைக்க, அந்த வித்துவசபை அம்மாணவரின் கல்வி அறிவை வினாக்கள் மூலம் வாய்முறையாகவே பரீட்சிக்கும். தகுந்த விடை அளிக்கும் மாணவர்களுக்குச் சபையிலுள்ளோர் சன்மானங்கள் அளிப்பர். அப்படிச் சன்மானம் பெறுவது, நூறு பரீட்சைகளிலே தேறி அநேக பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதிலும் பார்க்க விசேடமானது; உந்நதமானது.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலேதான் மாணவனாகிய கணபதிப்பிள்ளை நாவலர் வித்தியாசாலையையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு நாலரை வருடகாலம் பிறநினைப்பொன்று மின்றி குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களிடம் முறையாக இலக்கணம்,

இலக்கியம் தர்க்கம் என்பவற்றைக் கற்றுத் தேறினார். பரீட்சைகளிலே பல பரிசுகளைப் பெற்றார்.

வெறும் ஏட்டுப் படிப்போடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. படாடோபத்தைக் கண்டு அஞ்சாமல், சிற்றினஞ் சேராமல், தம்மை உள்ளபடி மதிக்கிறவர்களிடத்தில் மதிப்புவைத்து, தமிழ் நாட்டுப் புலவர்கள் மெச்சத் தலைநிமிர்ந்து நின்று யாழ்ப்பாணத்தின் பரம்பரைப் பெருமையைக் காத்த இரு பெருமக்களின் (குமாரசுவாமிப் புலவர்—கைலாசபிள்ளை) வாழ்க்கை முறைகளையுங் கற்றார். அதனால்தான் பண்டிதமணியிடம் கைலாசபிள்ளையின் கதைப்போக்கும், கிண்டலும், புலவர் அவர்களின் நிமிர்ந்த நடையும், நேர்கொண்ட பார்வையும், கண்டனமும் ஒட்டிக்கொண்டன.

1922ஆம் வருடம் புலவர் அவர்கள் அமரவாழ்வெய்திய பின் பேரிலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் படிப்பதற்கும், ஐயங்களைத் தீர்ப்பதற்கும் ஏற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் அவர்கஷ்டப்பட்டார். அப்போதுதான் வித்துவான் ந. சுப்பையாபிள்ளை சிதம்பரத்தில் இருந்தும் வந்திருந்தார். அவரிடம் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள ஐயங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டதை மறக்காமல் இன்றும் நன்றியறிதலுடன் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறார்.

1925ஆம் வருடம் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டித பரீட்சையில் அவர் சித்தியடைந்தார். மட்டக்களப்புப் பகுதியில் விபுலானந்தாவும், வவனியாவில் சு. இராசையனாரும், யாழ்ப்பாணப்பகுதி—பருத்தித்துறைப் பிரிவில் இரு பெண்மணிகளும் ஏற்கெனவே மதுரை—பண்டித பட்டதாரிகளாயிருந்தாலும், யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் முதன் முதல் சித்தியெய்திய ஆண்மகன் 'சி. க.' தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வெறும் பண்டித பட்டதாரிப் படிப்பால் ஆகக்கூடிய பொருள் வசதி யாதுமில்லை என்பதை ஏற்கெனவே உணர்ந்திருந்த மகாலிங்கசிவம் அவர்கள், 'சி.க.'வை கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிற் சேர்ந்து பயிற்றப்பட்ட

ஆசிரியராகும்படி தூண்டினார். அவரின் சொற்படி 'சி. க.' கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையிற் சேர்ந்து பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். ஆசிரியராக வெளிப்பட்ட உடனே, நாவலர் வித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியர் ஓய்வுபெறும்வரை (ஏறக்குறைய ஐந்து வருடகாலம்) திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையில் படிப்பிப்பது என்ற ஒப்பந்தத்தோடு 1929 ஆம் ஆண்டு அவ்வாசிரிய கலாசாலையில் விரிவுரையாளரானார்.

ஆனால் சைவாசிரிய உலகம் செய்தபேறும், உண்டிருந்து வாழாமல் ஏதாவது தமிழுக்கும் சைவத்துக்குச் செய்ய வேண்டுமென்ற அவரது உயர்ந்த எண்ணமும் அக்கலாசாலையிலேயே அவரை நிலைநிற்கச் செய்துவிட்டது. நித்தியப் பிரமசாரியாய், முப்பது வருடகாலம் ஆசிரியப் பணியூண்டு ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியனாய், இருநூற்றெழுபத்தைந்து பாலபண்டித, பண்டிதர்களுக்குப் பண்டிதமணியாய் விளங்குகிறார் அவர்.

5. ஒளிபெற்ற மணி.

“பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் வள்ளுவர் செய்நூலாமோ” என வியந்துரைத்தார் ஒரு புலவர் திருக்குறளைப்பற்றி. இது பண்டிதமணிக்கும் பொருந்தும். “தடுக்கி விழுந்தால் ஒரு பண்டிதர் மேல்தான் விழவேண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில்” என்று ஹாஸ்யமாகக் கல்கி அவர்கள் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்திலே பண்டிதமணி சி. க. அவர்கள் போற்றிப் புகழப்படுவதென்? அவர் சாதித்ததென்ன? தமிழ் நாட்டுப் பேராசிரியர்களைப்போல் நாற்பது புத்தகங்களையோ-நானூறு சிறுகதைகளையோ எழுதிவிட்டாரா? அல்லது சங்கத்துச் சான்றோர் நூல் எதற்காவது புத்துரை எழுதிப் புகழ்பெற்று விட்டாரா?

புற்றீசல்களைப்போலப் புறப்படும் இந்தப் புத்தக யுகத்திலே பண்டிதமணி அப்படிச் சிந்தித்து, பணஞ் சம்பாதிக்க விரும்பியிருந்தால் அது நடக்கமுடியாத காரியமன்று. ஆனால் அவர் புத்தகம் எழுதப் பிறந்தவரல்லர். அந்த 'மாயமானை'த்

துரத்திச் சென்றிருந்தால் அது தன்னை எங்கே கொண்டுபோய் விடும் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

அவர் தம் கொள்கையை, 3-9-35இல் நாவலர் பாடசாலை மாணேஜராகிய த. கைலாசபிள்ளைக்கெழுதிய விண்ணப்பம் ஒன்றிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:—

“தங்களிடம் பழகித் தங்களிடம் படித்ததன் பயனாக எனக்குண்டான மூன்று நோக்கங்களைத் தங்களுக்கு அறியத் தருகிறேன். அவை,

1. உண்மையான தமிழ்க் கல்வியை இலவசமாக எங்கும் அபிவிருத்தி செய்வது.
2. நாவலர் ஐயாவின் தர்மாபிவிருத்திக்கு இயன்ற உதவி புரிவது.
3. “.....”

ஆம். அவர் நாவலரின் அடிச்சுவட்டிலேபோய் அவர் கொள்கைகளில் ஒருசிலவற்றையேனும் பரப்பவேண்டும்; அதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகளாவது செய்யவேண்டும் என நினைத்தார். வெறும் ஆராவாரத்தை விடுத்து அகப்புரட்சி செய்யவேண்டும் என எண்ணினார். யாழ்ப்பாணத்தின் பழையமையான கலாசாரம் முற்றாக அழிந்துவிடாமற் காக்கவேண்டும் என நினைத்தார். இந்த நினைப்புக்கு நாவலர் பாடசாலைச் சூழலும், அவர் சேர்ந்திருந்த நண்பர்களின் கூட்டமுங் காரணங்களாகும். இந்த நண்பர்கள் கூட்டத்தை ‘ஈரப்பலாச்’ சங்கம் என்று அப்போது அழைத்தார்கள். தெற்குத் திருநெல்வேலியிற் சிவன்கோவிலுக்குப் பக்கத்திலே உள்ள பெரிய வளவொன்றிலேதான் இந்த நண்பர் கூட்டம் தினசரி கூடிக்கலைந்தது. அந்த வளவிலே நின்ற பெரிய ஈரப்பலாவால் அக்கூட்டத்துக்கே அப்பெயர் வந்துவிட்டது. மகாலிங்கசிவத்தின் தம்பியாகிய நடராசா, கைலாசபதி, டக்டர் சிவப்பிரகாசம், பண்டிதமணி இப்படியாகப் பதினைந்து பேருக்குமேல் அக்கூட்டத்தில் இருந்தார்கள். இது பல வருடகாலம் நடைபெற்றது. அரசியல், இலக்கியம், சமயம், உள்ளூர், வெளியூர்ப் புதினங்கள் எல்லாம் இங்கே அடிபடும். இந்தக் கூட்டத்திற் சேர்ந்த

தனாலேதான் பண்டிதமணி பல விடயங்களையும் அறிந்ததோடு நம்செய்கைகளுள் செய்யவேண்டும் என்ற தூண்டுதலுக்கும் ஆளானார்.

அவருடைய முப்பது வருட ஆசிரிய வாழ்க்கையைப் பிரமச்சாரியாகவே இருந்து தொண்டுக்கே அர்ப்பணித்தார். அந்த வாழ்க்கையை இரண்டு பகுதியாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். (1) இலக்கியம். (2) சமயம்.

1. 1930 தொடக்கம் 1942 வரை (இலக்கியம்)
2. 1942 தொடக்கம் 1959 வரை (சமயம்)

முதற்கால கட்டத்திலே அவர் உற்சாகம் மிக்க ஆசிரியராகவும், இலக்கிய இரசனையை அள்ளிச் சொரிபவராகவும், பிரபல கண்டனவாதியாகவும், இலக்கிய, அரசியற் பேச்சாளராகவும், விசேட மலர்களுக்கு எழுதும் எழுத்தாளராகவும் இருந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் செய்த இலக்கிய சேவை, அவர் வாழ்ந்த கூட்டம், அவர்களின் இரசிகத்தனம் ஆகியவைப்பற்றித் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளுள் தரத்தில் உயர்ந்ததான 'எழுத்து' என்னும் பத்திரிகையின் 1959 ஆடி இதழில் 'ஈழத்து இலக்கிய முயற்சி' என்ற கட்டுரையில் 'ஈழத்தான்' பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

“இதே சமயத்தில் யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் உருவான ஒரு ரசிகர் கூட்டம் பிரசார மில்லாத முறையில் அடக்கமாகவே புதுமை இலக்கியத்தில் ஆர்வத்தையும், நல்லது கெட்டது தெரிந்து ரசிக்கும் வகையையும் வளர்க்க உதவிய ஒரு சூழ்நிலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்த ரசிகர் கூட்டத்தில் உள்ளவர்கள் யாவரும் அந்தக் கலாசாலையிலேயே விரிவுரையாளராயிருந்தவர்கள். இவர்களில் தனித்தமிழ்ப் பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை நாவலர் வழிவந்த குருசிஷ்ய பரம்பரையினர், நாவலரையாவைப்பற்றி எவராவது குறைபடக் கூறிவிட்டாற்போதும், சுட்டுப் பொசுக்கிவிடக்கூடிய அவ்வளவு குருபக்தியுள்ளவர். ஆங்கிலக் கல்வி கல்லாதவர். ஆனால் நண்பர் கூட்டத்திலிருந்த கைலாசபதி போன்றவர்கள் சேர்க்கையினால் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களைப்பற்றியும் ஆசிரியர்களைப்பற்றியும் நன்கு

தெரிந்துகொண்டவர். மில்லனைப்பற்றியும் ஷெல்லியைப்பற்றியும் வேண்டுமானால் பிரசங்கம் செய்யக்கூடியவர்; பரம ரசிகர். புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றையும், எஸ். வி. வி. யின் ஹாஸ்யக் கட்டுரையொன்றையும் ஏக சமயத்தில் ரசிக்கவும் ரசிக்கச்செய்யவும் திறமையும் உணர்ச்சி வல்லமையும் உள்ளவர். கணிதப் பேராசிரியர் கைலாசபதி கணிதத்திலும், விஞ்ஞானத்திலும் ஒரு மேதை. அதே சமயத்தில் இலக்கணம், இலக்கியம், சரித்திரம் ஆகியவற்றிலும் மேதாவிவாசம் படைத்த ஓர் அபூர்வப்பிறவி. அத்தோடு மனோதத்துவத்திலும் சோதிடத்திலும் ஒரு பற்று.....”

“இந்த வட்டத்தொட்டியைச் சூழ்ந்து வளர்ந்த ரசனைக் கதைகள் அனந்தம். இவர்கள் ஆசிரியைப்பெற்று உத்தம மாணவர்களாக வந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் ஆயிரக்கணக்கினர். அவர்களிடம் பாடங்கேட்டவர் பல்லாயிரக்கணக்கினர். இந்த வகையில் சில வருடகாலம் யாழ்ப்பாணத்தில் புதுமை இலக்கியத்துக்கு ஒரு சிறந்த சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருந்தது.”

மாணவர்களிடத்தில் இரசனைத்திறனை அவர் எவ்வளவு உற்சாகத்தோடு வளர்த்தார் என்பதை ‘ஈழத்தான்’ படம் பிடித்துக் காட்டியது மிகவும் சரி. ஆனால் இதோடு பண்டிதமணியின் சேவை முடிந்துவிட்டதா? வெறும் இரசிகராகவும் இரசிக்கச் செய்பவராகவும் இருந்தா அவர் ஒளிபெற்றார். இல்லவே இல்லை. இக் காலகட்டத்தை (1930—1942) இன்னும் முன்னுருக வகுத்துக் கூறினால்தான் சரியான பண்டிதமணியை ‘பச்சைப்படி’யாக உங்களால் உணரமுடியும். அவை, (1) கண்டனங்கள், (2) காவிய பாடசாலை, (3) பிற தொண்டுகள் என்பன.

I. கண்டனங்கள்.

நாவலர் பாடசாலையில் படித்து அவர் வாழ்க்கையைத் துருவி ஆராய்ந்த பண்டிதமணிக்கு நாவலர் பற்று மிக்கிருந்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. அந்தப்பற்றை ‘பைத்தியம்’ என்று கூடக் குறிப்பிடலாம். அந்தப் பற்று வெளிப்படுவதற்கும், அவர் கண்டனவாதி என்று பெயர் பூணுவதற்கும் ஒரு நூல்

தான் காரணமாய் இருந்தது. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை சரித்திரம் முதலாம் பாகம் என்ற அந்த நூலை எழுதியவர் தமிழ்த் தாத்தா டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்.

ஐயரவர்கள் தமது குருவாகிய மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளைக்கு எழுதிய அந்தச் சரித்திரத்திலே 227 ஆம் பக்கத்திலே நாவலர் அவர்கள் தாம் பதிப்பித்த நூல்களுக்குப் பிள்ளையவர்களிடம் சிறப்புப்பாயிரம் வாங்கத் 'தவண்டை அடித்தார்' (யாழ்ப்பாணக் கிராமியப் பேச்சு வழக்கு) என்ற பொருள்பட எழுதியிருந்தார். வேண்டுமென்றே நாவலர் அவர்களைக் குறைவுபடக் கூறுகிறார் என்பது பண்டிதமணியின் வாதம்.

ஐயரவர்கள் அந்த நூலை எவ்வளவோ காலமாக எழுதி வைத்திருந்தும் குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்ற பழைய படித்தவர்க்கம் மறைந்த பின்பே வெளியிட்டார். முந்திய சந்ததியின் கதை யாருக்குத் தெரியப்போகிறது என்ற துணியில். ஆனால் நாவலரது பெருமகனும் நாவலர் பாடசாலை மாணேஜராகிய த. கைலாசபிள்ளை அவர்களும், பண்டிதமணி 'சி. க.' வும் இருந்தனர், நாவலர் வாழ்க்கையை அறிந்தவர்களாக. மற்றைய பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும் இந்த அநியாயப் பழியை அறிந்தும் அறியாததுபோல் நமக்கென்ன என்று இருக்க, வாலிபரான 'சி. க.' அவர்கள் 1-4-34 இல் தமது 35வது வயதில் 'போரு'க்குப் புறப்பட்டார்.

அவர் எழுதிய கண்டனம் இரங்கற்பாவாக வெளிவந்தது. இரங்கற்பா முறையில் கண்டனமா? ஆம், பண்டிதமணி அதில் ஒரு புது உத்தி முறையைக் கையாண்டிருக்கிறார். அந்தக் காலத்தில் திருச்செந்தூரில் இருந்தவரும், சிறந்த சைவ சித்தாந்தியும், தேவாரங்களைப் பதிப்பித்து உபகரித்தவரும், நாவலர் சிஷ்ய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவருமாகிய சுவாமிநாத பண்டிதர் தேகவியோகமாயினர். அவருக்கு இரங்கற்பா பாடும் முகமாக, சுவாமிநாதையரவர்களைப் 'பதம்' பார்த்தார்.

“சொன்னார்களந்தோ சுவாமிநாதப் பெரியோன்
மன்னா பண்டிதனும் மாண்டானும்—என்னேதான்
இந்துமுடித் தான்சமயம் என்படுமோ! என்படுமோ!!
செந்தமிழும் என்படுமோ!! தேர்”

என்ற வெண்பாவோடு தொடங்குகிறது அந்த நூல். அடுத்து, “ஊற்றெழு கல்விக் குறையுளாந் செவிகாள்! நீரு முள்ளீ ரேல் நிமிர்ந்திது கேண்மின்” என்று எடுப்பாக விளித்து,

“நாவலரேறு நல்லை மாநகரத்
தேவுதன் செயலைச் செப்புவ தென்னே!”

என நாவலர் பிரபாவம் பல வரிகளிற் பேசப்படுகிறது. பிறகு தான் தன்னுடைய புதிய உத்தி முறையைப் பண்டிதமணி பிரயோகிக்கிறார். “சுவாமிநாதப் பண்டிதமணியே! நீ போய் விட்டபடியால் சாமிநாதப் பெயர் தலை எடுத்துவிட்டது; அவர் துணிவாக, உன் பெருங்குரவனாகிய நாவலர் பெருமானைக் கேலி செய்கிறார். நீ இருந்திருந்தால் இப்படி நடக்குமா?

“இடாக்டர் ஐயரின் இடக் கிருதயத்துக்
குடாக் கடு விடத்தைக் குடித்திடுவாயே”

என்றெல்லாம் ஆவேசமாகத் தாக்குகிறார் அந்த நூலில்.

335 வரிகளுள்ள இந்த இரங்கற்பா நூலாக வெளியிடப் பட்டது மாத்திரமல்ல. எக்காலத்திலும் நின்று நிலவுதற்காக, “ஆண்டையில் வாழ்ந்த பொன்னைய வள்ளல்” பத்திராதிபராயிருந்த ஈழகேசரி 1-4-34ஆந்தேதி இதழ் முழுவதிலும் அச்சடிக்கப்பட்டுப் பரப்பப்பட்டது. சாமிநாதையர் பார்வைக்கும் அனுப்பப்பட்டது. திருநெல்வேலி பிரம்மஸ்ரீ சி. சபாபதிக்குருக்கள் அவர்கள் பெயரால் வெளியிடப்பட்ட இந்த நூலை அடுத்துச் சமார் ஐந்து வருடகாலம் பண்டிதமணி எங்கே சொற்பொழிவுக்குப் போனாலும் இந்த விவகாரத்தைப்பற்றியும் ஒரு ‘அத்தியாயம்’ பேசியே வந்தார். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தின் ‘ஆன்றமைந்த’ பெருமக்கள், படித்த பண்டிதர்கள் “புலமைக் காய்ச்சலினாலேதான் பண்டிதர் அங்கு னஞ் செய்கிறார்” எனக் குசுகுசுத்தனர்; கண்டனவாதி எனப்பட்டஞ்சூட்டினர். ஆனால் உண்மை எப்போதும் மறைவதில்லை. ஐயரவர்கள் பிற்காலத்தில் தம்முடைய சுய சரித்திரத்தை ‘என் சரித்திரம்’ எனத் தலையங்கமிட்டு விரிவாக ஆனந்த விகடன் பத்திரிகையில் எழுதினர். அதில் தமிழ்ப் பரோபகாரி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களைப்பற்றி

மிகக் கேவலமான முறையில் குறிப்பிட்டார். அப்போதுதான் ஐயரவர்களின் சுயரூபம் — ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களைக் குறைக்கிற எண்ணம்—எல்லோருக்கும் புலப்படலாயிற்று. அப்போது பண்டிதமணி அவர்களைப் பலர் சந்தித்து உண்மையை விளக்கி எழுதவேண்டும் எனக் கேட்டபோது, “நாவலர் அவர்களுக்காக—உண்மைக்காக—நான் போராடியபோது—ஏதோ புலமைக் காய்ச்சலினால் அப்படிச் செய்கிறேனென்று இந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பெருந்தகைகள் பேசாதிருந்து விட்டனர்; தூற்றவும் செய்தனர். இப்போது அப்படியான முனைப்பு எனக்கில்லை. காலம் சரியானதைக் காட்டும்” எனக் கூறிவிட்டார். அப்போது அவர் சமயவாதியாக இரண்டாவது காலகட்டத்துக்கு மாறிக்கொண்டிருந்தார் என்பதுதான் உண்மை.

பரமேஸ்வராவில் பண்டித கலாசாலை தொடங்கிய பொழுது, “எஸ். எஸ். சி. சித்தியடையாத பண்டித வர்க்கத்துக்கு விடிவுகாலம் வந்துவிட்டது; உண்மையாகவே அது நன்மையை விளைவிக்க வேண்டும்” என்று அவர் நினைத்தார். ஆனால் அது வெறும் ஆசிரிய பயிற்சியோடு பண்டித தராதரத்தையும் சேர்த்து (மூன்று வருடத்துள்) கொடுத்ததைக் கண்டு, வெறும் வாழைப் பூவை பழமாக்கும் முயற்சியைக் கண்டு மனம் வெதும்பினார், கண்டனங்கள் தொடுத்தார். அப்போதும் அவரைப் படித்த உலகம் தூற்றவேசெய்தது. பண்டித கலாசாலையும் மூடப்பட்டது. இப்போதுதான் பலர் புலம்புகின்றனர். “ஐயோ அது இப்போது இருந்திருந்தால்—சரியானபடி நடாத்தப்பட்டிருந்தால்—சிங்கள ‘பிரிவினா’க்களின் அந்தஸ்தை அடையுமே” என்று.

பண்டித, பால பண்டித பட்டதாரிகளுக்கு உயர்ச்சிச் சம்பளமாக 10 ரூபாவும் 5 ரூபாவும் கொடுக்கப்பட்டபோது அறிவுச் செல்வத்தோடு பொருள் வருவாயையும் எண்ணிப் பலர் படித்தனர். இது உண்மை. ஆனால் அரசாங்கம் அந்த உயர்ச்சிச் சம்பளத்தை நிறுத்தியது. தமிழ் எமது உயிர்—தமிழ் எங்கள் மூச்சு என்றெல்லாம் மாயக்கண்ணீர் வடிப்பவர்கள்

அதற்காக ஒரு 'மூச்சு'க்கூடக் காட்டவில்லை. அதை எண்ணி உண்மையாகக் கண்ணீர் வடித்தவர் பண்டிதமணி ஒருவர் தான். அவர் எழுதிய கண்டனம், 'பண்டிதக் கருச்சிதைத்த படலம்' அப்போது சுதந்திரனில் வெளிவந்தது.

இவை மாத்திரமல்ல. யா. ஆ. தி. பா. வி. சங்கம், சைவ பரிபாலன சபை, சை. வி. வி. சங்கம் இவை சம்பந்தமாக அவர் எழுதிய திட்டங்கள், அறிக்கைகள், கதைகள் ஏராளமாக உண்டு. கண்டனத்தோடு நின்றுவிடாமல் நாவலர் பற்றிய பல உண்மைச் சம்பவங்களையும் கட்டுரைகளாக எழுதினார். சேற்றூர் அருணாசலக் கவிராயர் பாடிய 'ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்' (பாடல்) என்ற நூலை, த. கைலாசபிள்ளை அவர்களது முகவுரையோடு பதிப்பித்தார். யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை என்ற நாவலரது கட்டுரையையும் தனி நூலாக மறு பிரசுரஞ் செய்தார்.

II. காவிய பாடசாலை.

பண்டிதமணி செய்த பலவித தொண்டுகளில் அவருக்கு நிலையான பேற்றை அளித்தது அவர் உண்டாக்கிய காவிய பாடசாலைதான். நாவலர் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியர் பதவி அவரைத் தேடிவந்தும், அந்தத் தர்மஸ்தாபனம் பிற்காலத்தில் நாடாத்தப்படும் முறையில் வெறுப்புக் கொண்டு அதைத்திரஸ்கரித்து, "மன்னுஞ் சைவாசிரிய கலாநிலை மலைமேல் நிலையாக" உறுதி கொண்டுவிட்டார். எனவே, நாவலர் காவியபாடசாலையில் அவர்களின் தருமப் பனத்திலே தான்படித்ததை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையிலே அப்படியான ஒரு பணியை மேற் கொண்டு ஊக்கத்தோடு செய்ய எண்ணினார்.

தொடக்கத்தில் அது அந்த ஆசிரியகலாசாலை மாணவர்களைக் கொண்டு தொடங்கப் பட்டது. மாணவர்களின் ஊக்கமும், அவரின் உற்சாகமும் தகுந்த பயனை அளிக்கவே 1935ஆம் ஆண்டு அதை விரிவுபடுத்த எண்ணினார்.

எனவே கீழ்வரும் விளம்பரத்தை அவர் ஷை கலாசாலை அதிபரைக் கொண்டு ஈழகேசரியில் வெளிப்படுத்தினார்.

“திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் 18—5—35 தொடக்கம் சனிக்கிழமைகளில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதவகுப்பும், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், யா. ஆ. தி. பா. விருத்திச் சங்கம் இவற்றின் பாலபண்டிதவகுப்பும் வைத்து வேதனமின்றிக் கற்பிக்கப்படும். பிராமணருள்ளிட்டயாவருக்கும் போசன வசதியும் செய்யப்படும்” இந்தவிளம்பரம் தகுந்த பலனை அளித்தது. வேதனமின்றிக் கற்பிப்பதும், யாவருக்கும் போசன வசதி செய்யப்படும் என்பதும் இக்காலப்பாலபண்டித, பண்டிதவகுப்புகள் நடாத்துவோருக்குப் புதுமையிற் புதுமையாயிருக்கலாம். ஆனால் பண்டிதமணியின் அக்காலவாழ்க்கையை அறிந்தவர்களுக்கும் சை. வி. வி. சங்க மாணேஜரின் அக்காலப்போக்கை தெரிந்தவர்களுக்கும் இவை புதுமையே அல்ல.

இந்த வகுப்புகளுக்குப் பல ஊர்களிலிருந்தும் எண்ணிறந்தோர் ‘படை’ எடுத்தனர். கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரி அதிபர் அக்கலாசாலை மாணவர்களை அனுப்பிவைத்தார். மூன்று வருடகாலம் இக்காவிய பாடசாலை செய்த நன்மையைக் கண்ட பண்டிதமணி அதை இன்னும் விரிவு படுத்த எண்ணினார். அதன்படி 26-6-38இல் வியாகரணசிரோமணி T.K. சீதாராம சாஸ்திரிகளை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஒரு சமஸ்கிருத வகுப்பையும் 30-10-38 இல் (விஜயதசமி) யாழ்ப்பாணம் நாகவிகாரைப் பௌத்த குருவைக்கொண்டு ஒரு சிங்கள வகுப்பையும் அவர் ஆரம்பித்துவைத்தார்.

இந்த வருடத்தில் (1938 இல்) காவியபாடசாலையில் நடந்த வேலைகளைப்பற்றியும், இனிமேல் செய்யவேண்டிய வேலைகளைப்பற்றியும் (நெசவு வேலை—அச்சுக்கூட வேலை—தோட்டவேலை—பிரசார வேலை குருமார் வகுப்பு) பண்டிதர் விரிவாக ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தார். இந்த அறிக்கை 3-10-38 ஈழகேசரியில் அப்படியே அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது பண்டிதமணியின் வாழ்க்கையில் ஒருமைல்கல். தமிழ்மக்கள்-சைவ ஸ்தாபனங்கள்-செய்யவேண்டிய வேலைத்திட்டம் இது.

பொன்னேபோல் காப்பாற்றவேண்டிய பிரசுரமுமாகும். இந்தக் காவிய பாடசாலையைப் பற்றியும், அதன் பலபலனைப் பற்றியும் சை. வி. வி. சங்கப் 15-வது ஆண்டறிக்கை பின் வருமாறு கூறுகிறது:-

“இது சைவாகிரியகலாசாலை ஆசிரியர் பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு மிக்க நல்ல வேலைசெய்து வருகிறது. உயர்தரத்தமிழ், சமஸ்கிருதம், சிங்களம் என்னும் மூன்றும் இங்கே கற்பிக்கப்படுகின்றன...இப்பாடசாலை தொடங்கிச் சிறிது காலமேயாகவும் 9 பண்டிதர்களும் 69 பாலபண்டிதர்களும் 113 பிரவேசபண்டிதர்களும் சமஸ்கிருதப்பிரவேச பண்டிதர் ஒருவரும் இதுவரை இங்கே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று நாம் பெருமை பாராட்டுகிறோம். தமிழ்ப்பரீக்ஷார்த்திகளில் 40 பேருக்கு மேல் சமஸ்கிருதத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். சங்கத்தாரும் தமிழ்பிமானிகளும் பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு நன்றி கூற்றாக உரியவர்கள். பண்டிதர் அவர்களுக்குச் சங்கத்தின் உதவி அற்பமென்பதும், அரசாங்கத்தின் உதவி பூச்சியம் என்பதும் குறிப்பிடற்பாலன”

இக்காவிய பாடசாலைக் காட்சி இன்னும் என் கண்முன்னே நிற்கிறது. அவ்வருடத்திலேதான் நான் அங்கே வாழ்ந்தேன் என்பதில்லை. 1934ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1938 வரை அங்கே வாழ்ந்தவன் நான். சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் விடிந்ததும் வரும் மாணவர் கூட்டம்... பைசிக்கில் தொகை... கார்களின் பவனி... மலர்ந்த முகங்கள்...

சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாத்திரமன்றி அதிகாலையிலும் இரவு நேரங்களிலுங் கூடவகுப்புக்கள் நடந்தன. திருநெல்வேலி சைவாகிரியகலாசாலை அக்காலத்தில் ஒரு கலாசேஷத்திரமாகவே காட்சியளித்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் சமஸ்கிருதப் பண்டிதர்கள் அதிகமாயிருப்பதற்கு காரணமாய் இருந்த இக்காவியபாடசாலைக்கு பலபெரியோர்கள் வருகை புரிந்து ஆசி கூறினர். தற்போதைய பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராயிருக்கும் டாடர் என். எம். பெரேரா

வும் அவர்தம் தோழர்களும் இப்பாடசாலையைத் தரிசித்து மனமார வாழ்த்தினர்.

III. பிற தொண்டுகள்.

பண்டிதமணியவர்கள் ஆசிரியப்பணியோடு மாத்திரம் நின்று விடவில்லை. அக்கால யாழ்ப்பாணச் சூழ்நிலை அவரைப் பற்றி இழுத்தது. குடும்பம், சுற்றம் என்ற எவ்வகைக் கட்டுக்களும் இல்லாதவர் அவர். எனவே பொதுப்பணி செய்வதற்கு அவருக்குவேண்டிய நேரம் இருந்தது. அவர் அந்தநேரத்தை நற் செயல்களில் பயன்படுத்தினார். இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரம் வேண்டிநின்ற, யாழ்ப்பாணம் வாலிபர்காங்கிரஸில் சேர்ந்து ஹன்டி பேரின்பநாயகம், ஈழகேசரி நா. பொன்னையா, எம். பாலசுந்தரம் என்போருக்கு உற்றநண்பனாகி, அரசியல் மேடைகளிலே அவர்செய்த சொற்பொழிவுகள் - சொல்லிய கதைகள்—தாக்கிய தாக்குதல்கள் எதிரிகளைத் திணறச் செய்தன. இதனால் தமிழ்ப் பண்டித வர்க்கமும், தமிழாசிரிய உலகமும் தலைநிமிர்ந்தன.

சமசமாசக் கட்சித்தலைவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு முதன் முதல் வருகைபுரிந்த போது திருநெல்வேலியில் அவர்களை வரவேற்று அறிமுகப்படுத்திய பெருமை அவருடையது. 1942 வரை நடந்த தேர்தல்களிலெல்லாம் அவர்தேசியவாதிகளை ஆதரித்துச் செய்த சொற்பொழிவுகள் எல்லாம் அவருக்குப் புகழையே அளித்தன.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிருத்திச் சங்கத்திற்கும், யாழ்ப்பாணம் கலாநிலையத்திற்கும் அவர் தன்னுடைய பங்கைச் செலுத்தியே வந்தார். 11-6-33 இல் யாழ்ப்பாணம் ஆ. தி. பா. வி. சங்க வருடாந்த மகாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கப் பண்டிதமணி கதிரேசச்செட்டியார் வந்தபோது, சி. க. அவர்களே முன்னின்று வரவேற்றுத் தகுந்த மரியாதை செய்து அனுப்பினார்கள்.

மகாவித்துவான் கணேசையரது சஷ்டியப்ப பூர்த்தி விழா ஆலோசனைக்குமுனின் காரியதரிசியாகவிருந்து அதைத் திறம்

பட நடாத்திப் பொற்கிழி அளித்ததில் பெரும்பங்கு கொண்டார். ஈழத்தின் பிரபல கவிஞராகிய நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப்புவருக்கு வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரியில் வரவேற்பும் பொற்கிழியும் அளிக்கப்பட்டபோது (28-1-40) புவலர் பாடல்களுக்கு அவர் செய்த விமர்சனம் யாழ்ப்பாணத்தின் கண்களை திறக்கச் செய்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அக்காலத்தில் பிரபலமுற்றிருந்த ஆனந்த விகடன் பத்திராசிரியர் 'கல்கி' அவர்களும் சித்திரகாரர் 'மாலி' அவர்களும் யாழ்ப்பாணம் வந்துபோது திருநெல்வேலியில் பண்டிதமணியைச் சந்தித்தார்கள். அவர்களை வரவேற்க வாலிப காங்கிரஸார் யாழ்ப்பாணம் நகர மண்டபத்தில் ஒரு பெரிய கூட்டம் நடத்தினர். (27-5-38) கல்கியையும் மாலியையும் அறிமுகஞ்செய்து பண்டிதமணி சி. க. 45 நிமிஷநேரம் சொற்பெருக்காற்றினர். ஈழகேசரி நிருபர் அதைக் குறிப்பிடும்போது, "அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவு ஆழ்ந்த பொருட்சுவையோடு நகைச்சுவையுமுடைய தாய் இருந்தது. அவர் 'கிள்ளிக்'காட்டிய பல சம்பவங்கள் ஆனந்த விகடன் ஆறு இதழ்களுக்குப் போதுமானவை..... யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் சார்பாக 'கல்கி'க்கும் 'மாலி'க்கும் பண்டிதர் அவர்கள் அளித்த விருந்து பெரிது" என்று எழுதினார். உண்மை. பண்டிதமணி செய்த வெற்றிப் பிரசங்கங்களில் இது ஒன்று. 'கல்கி' அவர்கள் அதைக்கேட்டு 'அசந்தே' போனார்கள். 'இவ்வளவு நேரமும் நாங்கள் கற்பனை ஊஞ்சலிலே ஆகாயத்தில் பெருமிதத்தோடு ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தோம்" என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். இங்கு பேசியது மாத்திரமல்ல, இலங்கைப் பிரயாணம் சம்பந்தமாகக் கல்கி அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையிலும் இந்தச் சம்பவத்தை விதந்தோதியிருக்கிறார்.

இடைப்பிறவரலாக ஒரு வார்த்தை. பண்டிதமணி என்ற பட்டம் 'சி. க.' வுக்கு யார் கொடுத்தது தெரியுமா? இதே 'கல்கி'தான். தமிழ் விழாவை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தி முடித்ததும் அதைப்பற்றிய விமரிசனங்களைக் 'கல்கி' எழுதிக்கொண்டு வருகையில் 'சி. க.' வின் படத்துக்குக்கீழ்,

'பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை' என்று போட்டுவைத்தார். அதைத் தினகரன் எடுத்தாளத்தொடங்கவே இப்போது எல்லோர் வாயிலும்—எழுத்திலும்—பாட்டிலும் வழங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்துக்குப் பண்டிதமணி செய்த தொண்டு இப்போது பலருக்குத் தெரியாது. 'காய்க்கிற மரந்தான் எறிவாங்கும்' என்பது பழமொழி. அப்படி உருப்படியான ஒரு ஸ்தாபனத்தைக் கட்டி வளர்த்துக் காய்க்கிற மரமாகச் செய்த உடனே அக்காலத்தில் மாணேஜராயிருந்த ச. இராசரத்தினம் அவர்கள் காலேவாரி விடப்பட்டார். அந்த நிலையில் பண்டிதமணி, இராசரத்தினமவர்களுக்குப் பக்கபலமாயிருந்து பெரிய மனிதர்கள் — கனவான்கள்— எல்லோரையும் மேடையிலும் கதையிலும் சந்திக்கிழுத்தார்; சல்லடையாகத் துளைத்தார். இப்படியே எவ்வளவோ சொல்லலாம். ஆனால் இவ்வளவும் போதும்.

6. எண்ண மாற்றம்.

“கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்குணத்தான் தானை வணங்காத் தலை” என்பது குறள். 1941 ஆம் வருடம் சித்திரை மாதம் அவர் திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலை வளவை விட்டு ஒரு ஒழுங்குகையில் உள்ள சிறு குடிசைக்குத் தன் இருப்பிடத்தை மாற்றினார். இடமாற்றத்தோடு அவரது மனத்திலும் மாற்றம் உண்டாயிற்று. இந்த எண்ண மாற்றத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவர் உப அதிபர் பொ. கைலாசபதி அவர்களே.

கைலாசபதி அவர்களைப் பண்டிதமணி அவர்களுக்குத் திருநெல்வேலிக்கு வரமுன்பே தெரியும். கூடியும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். பெருமதிப்பும் கூட. 1934 ஆம் ஆண்டே அவரைப் பற்றிப் பண்டிதமணி அந்தரங்கமான பிரசித்த கடிதம் ஒன்றில், “நாவலர் ஐயா அவர்களின் நோக்கங்களை என்னிலும் பார்க்கப் பதினாயிரம் மடங்கு நன்கு விளங்கினவர்களும்,

ஐயா அவர்களின் நிலையை உணர்ந்தவர்களும், அவர்களில் அளவுகடந்த பக்தி பூண்டவர்களும் இந்த ஈழமண்டலத்தில் இரண்டே இரண்டுபேர் இருக்கிறார்கள். “ஒருவர்.....” மற்றையவர் பொ. கைலாசபதி அவர்கள். பன்னிரு திருமுறையிலும் பதினான்கு சாத்திரத்திலும் பயிற்சியுள்ளவர். இவர் பெருந்தன்மை என்னால் அளவிட முடியாதது. இவரோடு பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குமேல் பழகியிருக்கிறேன். இவர் மனுஷ வடிவிலுள்ள தெய்வம் என்பது எனது கருத்து” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இலக்கியச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த பண்டிதமணியை மெல்ல மெல்லச் சமயமாகிய துறைக்குக் கைலாசபதியாகிய காந்தம் இழுத்தது. வெறும் இலக்கியம் ஒரு பிரயோசனத்தையும் கொடாது. அது சமயமாகிய துறையில் போய்ச் சங்கமமாக வேண்டும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார்.

எனவே 1942 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் அவரது வாழ்க்கை இலக்கிய உலகத்திலிருந்து சமய உலகத்துக்கு மாறுவதாயிற்று. கம்பர் இடத்தில் கச்சியப்பர் தோன்றினார். திருக்குறளோடு திருவருட்பயனும் ஒட்டிக்கொண்டது. மெய்கண்டாரும் உமாபதி சிவமும் மேசை முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சங்கங்கள், சபைகளிலுள்ள ஊழல்களும், சிறிய மனிதர்கள் அவற்றை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு செய்யும் அட்டகாசமும், தனி மனிதர்களின் போட்டி, பொறாமை, வஞ்சகம் முதலியனவும் அவரைத் தனிமைப்படுத்தின. இந்த நிலையைப் பிற்காலத்தில் சுதந்திரன் நிருபருக்கு அளித்த பேட்டி ஒன்றில் அவர் விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறார். அது பின்வருமாறு:—

கேள்வி:- நீங்கள் பொது விவகாரங்களில் தலையிடாமல் ஒதுங்கி இருப்பதற்குக் காரணமென்ன?

பதில் :- யாழ்ப்பாண வாஸிபர் இயக்கம் இருந்த காலம்வரை அவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். நான் நன்மை செய்யவேண்டுமென்பதற்காக அவைகளிற்

சேர்ந்திருக்கவில்லை. அவைகளை நடாத்திய கீர்த்தி வாய்ந்த பெரியார்களுடன் சேர்ந்து புகழ் அடைய லாமென்று நம்பி இருந்தேன். பிறகு தவறான போக் குடையவர்கள் அப்போது ஸ்தாபனங்களில் தொடர்புகொண்டு அவற்றைப் பயன்படுத்துவதைக் கண்டுணர்ந்தேன். ஒருவன் தான் நன்மையடையா, மல் பிறருக்கு நன்மை செய்ய முயலுவதிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. சங்கத்திற் சேராமலே தனி மனிதன் நன்மை செய்ய முடியுமானால் நன்கு செய்யலாம்.

27-9-53 இல் வெளிவந்த சூதந்திரனில் பண்டிதமணியின் பேட்டி இருக்கிறது. “அதைப் பேட்டி என்று சொல்ல முடியா தென்றும், அவர் நான்கு மணிநேரம் செய்த விரிவுரையின் தொகுப்பு” என்றும் அதன் நிருபர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால் பண்டிதமணியின் பிற்காலக் கொள்கைகள் உள்ள ஒரு நல்ல அறிக்கை அது.

1942—1947 வரை அவர் ஒரு பொதுத்தொண்டாயினும் பிரசங்கமாயினும், கட்டுரையாயினும் வெளியிடாமல் சமயம் படிப்பதில் காலத்தைக் கழித்தார். “ஓசை பெற்றுயர் பாற் கடலாகிய சமுத்திரம் (கைலாசபதி) அவர் முன் விரிந்து கிடந்தது. அதை பூனை நக்குபு புக்கென அவர் புகுந்தார்.”* அப்போது அவரைப்பற்றிப் பாடிய இளங்கவிஞர் ஒருவர், “முல்லை எலாம் தேன் மணக்கும்” என்று தொடங்கி, “சொல்லெல்லாம் நாடறியும் — சோர்வென்னோ நாமறியோம்” என்று முடித்திருக்கிறார்.

ஆனால் இந்த அமைதியும் ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு நன்மையாகவே முடிந்தது. ‘கிண்டலும் கொதிப்பும் கொண்டு தாக்குவதே தொழிலாக இருந்தவர்’ என்று அநியாயப் பழிகேட்ட பண்டிதமணி. சாந்தமும் உள்ளத் தெளிவும் கொண்டு பல விஷயங்களைக் கற்று வெளியேறினார்.

தான் பெற்றவற்றைப் பிற்பகுதியில் 50 ஆண்டுகளுக்குப் பின் புது உற்சாகத்தோடு மழைபோலப் பொழிந்து தள்ளினார். கட்டுரைகளாக எழுதிக் குவித்தார்.

அதன்பின் அவர் செய்த சமயப் பணிக்கு ஒரு அத்தியாயமே எழுதவேண்டும். ஒரு அத்தியாயம் போதாது பல அத்தியாயங்கள் எழுதவேண்டும்.

7. திறமை மிக்க ஆசிரியர்.

திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலைப் பழைய மாணவர்கள் எங்கே சந்தித்தாலும் சுகசேம விசாரணைக்குப்பின் பேசும் விஷயம் தம் ஆசிரிய கலாசாலைப் பழைய நினைவுகளைப் பற்றித்தான். அதிலும் குறிப்பாகப் பண்டிதமணியின் படிப்பிக்கும் ஆற்றலைப்பற்றியும், அவர் படிப்பித்த விடயங்களைப்பற்றியும் ஒரு 'மூச்சு'ப் பேசாமல் இருக்கமாட்டார்கள். இது என் அனுபவம்.

இலக்கிய ரசனையற்ற எந்த ஒரு மாணவனைக்கூட "இரும்பு தரு மணத்தேனை ஈர்த்து ஈர்த்துஎன் என்புருக்கிக் கரும்பு தரு சுவை எனக்குக் காட்டினை" என்றும், "கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன் கருணை வெள்ளத்தழுத்தி" என்றும் மாணிக்கவாசகர் சொல்கிறாரே அந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிடுவார்.

வகுப்புக்குரிய பாடத்திட்டம் (அரசினரால் வகுக்கப்பட்டது) எப்படியிருந்தாலும் முதல் ஆறுமாதகாலம் இலக்கியச் சுவை ஏற்படுத்தக்கூடிய பாடல்களாக— முக்கியமாக ஈழத்துப்புலவர்களின் பாடல்களாக—படிப்பிப்பது அவர் வழக்கம். வகுப்புக்கு வந்துசேர்ந்த உடனே ஒரு மாணவனை விளித்து, 'ஓய்! சின்னத்தம்பியாரே! உனக்குத் தென்னாலிராமன் பூனை வளர்த்த கதை தெரியுமோ?' என்று தொடங்குவார். ஐந்தாவது நிமிஷத்தில் அது பாடத்தின் முன்னுரையாகி இலக்கண பாடத்தின் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தில்போய் நிற்கும். தாம் படிப்பிக்கும் போதோ, ஓர் ஆசிரிய மாணவன் படிப்பிக்கும் போதோ மாணவர்களிடம் அதிகம் இலக்கண சுத்தமாக அறுத்துப் பேசுவதை அவர் விரும்புவதில்லை. இலக்கண பாடத்தை வருடாவருடம் புதிய உத்திமுறைகளைக் கை

யாண்டு, பண்டித, வித்துவான்கள் அந்த வகுப்பில் இருந்தாலும், சாதாரண எஸ். எஸ். சி. சித்தியெய்திய மாணவன் அதே வகுப்பில் இருந்தாலும், இருவரும் ரசிக்கும்படியாகப் படிப்பிக்கும் அவரது ஆற்றல் இருக்கிறதே, அதை ஒரு 'கொடை' என்றுதான் சொல்லவேண்டும். வெறும் சூத்திரங்களை மனப்பாடஞ் செய்துவிட்டுவந்த மாணவர்களுக்கு அவர் படிப்பிக்கும் பாடம் தொடக்க காலத்தில் மிகச் சிக்கலாகத் தோற்றும். அவர் அவசியமின்றி நன்னூற் சூத்திரங்களை ஒருபோதும் உபயோகிப்பதில்லை.

புத்தகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அவர் படிப்பிப்பதில்லை. அப்படிப் படிப்பிப்பதைக் கண்டாலும் சிரிப்பார். "குறிப்பை இடைக்கிடை பார்த்துக்கொண்டு பேசும் பிரசங்கி மாதிரி அல்லவா அது இருக்கிறது" என்று நகைப்பார். ஏதாவது கதை சொல்லாமல் பாடம் தொடங்குவது அவர் வழக்கமல்ல. இடையிடையேயும் கதைகளும், பகடிகளும் விரவிரவே அவர் பாடத்தை நடாத்துவார். அவர் பாடத்தை நடாத்தி முடித்ததும் "இவ்வளவு சுலபமான விஷயமா இது?" என்று அதிசயிக்கநேரும்.

இலக்கிய பாடம் எப்போதும் கலகலப்பாகவே இருக்கும். 'மருக்கட்டு மாலை முடிமன்னர் கட்டளை' என்ற முத்துக்குமார கவிராஜசேகரரது பாட்டாக இருந்தாலென்ன, 'இரவிதன் குலத் தெண்ணில் பல் வேந்தர்' என்ற கம்பராமாயணப் பாடலாக இருந்தாலென்ன, 'சுடர்த் தொடஇ கேளாய்' என்ற குறிஞ்சிக் கலிப்பாடலாயிருந்தாலென்ன அவர் படிப்பித்து முடிந்ததும் ஒரு நல்ல சினிமாவைப் பார்த்தமாதிரி மனத்தில் போய் உறைந்துவிடும். அவர் சொல்லிய விளக்கம்—கதை—வினாக்கள் எத்தனை வருடம் சென்றாலும் மறக்கமுடியாதன வாகிவிடும்.

பால்பகா அஃறிணைப் பெயர் என்றாலென்ன? என்பதை எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் படிப்பித்துத்தான் பார்த்தார்கள். ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவனுக்கு அதை எப்படிப் படிப்பிக்கலாம் என்பதை, "பூ என்றால் எத்தனை பூ?" என்று தொடங்கி, வினாவும் விடையுமாகத் தன்னுடைய பாணியிலே பண்டித

மணி ஒரு விடயம் எழுதியிருக்கிறார். அதன் தலைப்பு, “இலக் கணம் படிக்கிறதென்றால் இலக்கியம் படித்தல்.” புனைபெயர்: பவணந்தி. வெளியீடு: ஈழகேசரி இளைஞர் சங்க மலர். அவ ரிடம் படியாதவர்களும், அவரின் படிப்பித்தல் திறமையை அறிய விருப்பமுள்ளவர்களும் அக்கட்டுரையை ஒரு முறை வாசித்துப்பாருங்கள்.

8. பிரபல பேச்சாளர்.

எழுந்தார் பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

“கொங்கவிழ் நறைக்குல மலர்ச்செனி குலுக்கா” என்று ஆரம்பித்துக் கம்பனின் சித்திரத்தைப் பிரதிமைபிடித்து எங் கள் முன் நிறுத்தினார். “செனி குலுக்கா” என்ற இடத்தில் தலையை அசைக்காமல் குடுமியை மாத்திரம் அசைத்த பாவனையை விளக்கும்போது, பண்டிதர் அவர்கள் நாடகக்கவியாகிய கம்பன் விரும்பிய பொருளை வெளிச்சமாக எடுத்து நிறுத்தினார். இன்னுமொரு இடத்தில் அசல் நாடக மேடையை எங்கள் முன் கொண்டுவந்து வைத்து அதில் இராமன், இலக்குமணன், விஸ்வாமித்திரர், தாடகை ஆகிய பாத்திரங்களை வேஷப் பொருத்தத்தோடு காட்டிய பாவனையான் இன்னும் எனது மனக்கண்முன் நிற்கிறது. இராமன், “எங்குறை வதித் தொழிலியற்றுபவள்” என்று கேட்டு வாய்முடு முன்னரே, கம்பனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. உடனே தாடகை வேஷக்காரியிடம்போய், ‘அடியாத்தான், இராமன் உன்னைப் பார்க்க ஆவலாயிருக்கிறான். முகத்துக்குப் பவுடர் போட்டுக் கொண்டு நிற்க இது நேரமில்லை’ என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் ஒரு கறுத்தப் பொட்டாவது நாத்திட்டிக்குப் போட்டுக் கொண்டு வரவிடாது மைக்கிண்ணத்தை அப்படியே வாங்கி அவள் மேனியில் கொட்டிவிட்டு இழுத்துவந்து மேடையில் இராமன் முன் நிறுத்துவதை ஒரு கவியில் எடுத்துப் பண்டிதர் அவர்கள் காட்டியது வியப்பாயிருந்தது.”

“வேறோரிடத்தில் ஒரு காட்சி. இராம லக்குமணர்களுக்குத் தாடகையைப் பார்ப்பதென்றால் ஒரு விளையாட்டு. ஆனால் விஸ்வாமித்திரருக்கோ பயமாயிருக்கிறது. எங்கே இந்தப்

பையன்கள் விளையாட்டுப் புத்தியில் தங்கள் காரியத்தைக் கெடுத்துக்கொள்வார்களோ என்று. தாடகையைக் கொண்டு வந்து கம்பன் நிறுத்திவிட்டான். இராமன் ஆரச்சோரப் பார்த்து யோசிக்கிறான் பெண்ணையிருக்கிறாளே என்று. விஸ்வாமித்திரர் இப்போது கொஞ்சம் அவதிப்பட்டு 'ஐய! இவள் பெண்ணல்ல. அதர்மமே உருவெடுத்தது போன்றவள்' என்று கூறுகிறார். இந்த 'ஐய!' என்ற பதத்தில் ஒளித்துக்கிடக்கும் கருத்தை எடுத்து வெளியிட்டபோதுதான் பண்டிதர் அவர்களின் புலமை வெளிப்பட்டது."

"பண்டிதர் அவர்களின் இலக்கிய விமர்சனம் ஒரு தனி. கவர்ச்சியோடு பிரசங்கிப்பது அவருக்கு 'வாலாயமான' காரியம். உள்ளூர்ப் பகடிகள், பழமொழிகள், உபமானங்கள் செறித்துப் பேசுவது பண்டிதர் மரபு. இதுதான் அவர் வெற்றிக்கு ஒரு காரணமென்றும் சொல்லலாம்."

இப்படியெல்லாம் நான் சொல்வதாக நீங்கள் நினைத்து விடாதீர்கள். கொழும்பில் நடந்த ஒரு நாவலர் தினப் பிரசங்கத்துக்காகச் சென்ற பண்டிதமணி 'கம்பன்—ஒரு நாடகப் புலவன்' என்பது பற்றிச் செய்த சொற்பொழிவுக்கு 'பிரகல்பதி' என்ற பிரபல எழுத்தாளர் எழுதிய குறிப்பு இது. 1959ஆம் ஆண்டு இதைப்போன்ற பிரசங்கங்களைத் தமிழ் நாட்டுப் பேராசிரியர்களை 'இறக்குமதி' செய்து, கேட்டு அனுபவித்துக் கைகளைத் தட்டுகிறார்களே அவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. இதைப் பண்டிதர் எப்போது செய்தார் தெரியுமா? 1938 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதத்தில். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு.

இதைப்போல 30-10-38 இல் நடந்த ஒரு 'தூங்கி விழித்த' சைவர் மகாநாட்டிலே தென்னாலிராமன் கதையோடு தொடங்கி சைவ அநாதைகள் பற்றிப் பேசியதைப் பருத்தித்துறை அன்பரொருவர் "றெக்கோட் நம்பர் 1. றெக்கோட் நம்பர் 2" என எழுதியிருக்கிறார். அது ஒரு நல்ல சொற்பொழிவு என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால் உங்களுக்குச் சொல்ல ஆசை இருக்கிறது. ஆனால் இடநெருக்கடி என்னை நெருக்குகிறதே.

பிரபல அரசியல்வாதிகளின் பேச்சைக்கேட்க அவர்களுக்கென ஒரு அபிமானக் கூட்டம் எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படிப் பண்டிதமணிக்குத்தான் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு குழு உண்டு. எங்கு அவர் பிரசங்கம் நடந்தாலும் அந்த இடத்தில் அந்தக் கூட்டத்தை முன் வரிசையில் காணலாம். இதை அவரும் விரும்புகிறார். களை அற்ற முகங்களையும், இரசிகத்தனமற்ற தலைகளையும் முன் வைத்துக்கொண்டு அவரால் பிரசங்கம் செய்ய இயலாது. ஒலிபெருக்கியை அவர் எப்போதும் வெறுப்பவர். சிறிய சத்தத்தையும், பராமுகத்தையும், இடையில் எழுந்து போதலையும் கண்டால் அவர் பிரசங்கத்தைச் சுருக்கி விடுவார்.

நல்ல தலைமையும், சிறந்த இரசிகக் கூட்டமும் சந்தித்து விட்டால் அவர் பிரசங்கம் உச்சநிலைக்குப் போய்விடும். இவை இல்லாது தோற்றுப்போன பிரசங்கங்களும் உண்டு. தமிழ் விழாப் பிரசங்கம் அப்படித் தோற்ற பிரசங்கத்தில் ஒன்று. வேலணைத் திருமுறை மகாநாட்டில் செய்த மூன்று நாள் பிரசங்கமும், இந்து மகாநாட்டில் செய்த 'துறவும் சீதையும்', நாவலர் மண்டபத்திலும் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் செய்த, 'யாழ்ப்பாணக் கலாசாரமூலம்-கந்தபுராணம்' என்பதும் சிறந்த வெற்றிப் பிரசங்கங்களாகும்.

புது விஷயங்களையும், சர்ச்சைக்குரிய பொருள்களையும் பற்றி ஆசிரிய சங்கங்களிலேதான் முதல் முதல் பேசுவார். ஒரே தரமுள்ளவர்களுக்கு முன்னேதான் இவை பேசப்பட வேண்டும் என்பது அவர் எண்ணம். பிரமாதமான சர்ச்சையைக் கிளப்பிய சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, மணிமேகலை என்பன ஆசிரிய சங்கங்களிற் பேசப்பட்டனவே.

முற்பகுதியில் அவர் செய்த இலக்கியப் பிரசங்கங்களுக்கு அவர் குறிப்பு எழுதி ஆயத்தம் செய்யும் வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளவில்லை. அதிகமான கதைகளும், பகடிகளும் விரவி வர மேலோட்டமாகவே அவர் பிரசங்கஞ் செய்தார். பிற்காலத்தில் அவர் பிரசங்கபாணியே மாறிவிட்டது. வெறும் சில்லறைப் பகடிகளை அவர் குறைத்துக்கொண்டார். வேதகால

ரிஷிகளின் கதைகள், புராணக் கதைகள், உள்ளார்த்தமான சமய உண்மைகள் என்பவற்றைக் கையாண்டார். விரிவான குறிப்புக்கள் தயாரித்து வைத்திருந்தார்.

அவர் மேடையில் ஏறியதும் முதல் மூன்று நான்கு நிமிடங்கள் பேசுவது என்ன என்றே ஒருவருக்கும் கேட்பதில்லை. இதனால் சபையின் கவனம் முழுவதையும் தன்பால் இழுத்துக் கொள்கிறார். “எல்லாம் வல்ல விநாயகக் கடவுளை மனத்தில் இருத்திக்கொண்டு...” என்றுதான் சொல்கிறாரோ என்னவோ? ஐந்தாவது ஆறாவது நிமிடங்களில் ஏதோ ஒரு கதையோடு தான் ஆரம்பிப்பார். அவர் ஆரம்பிக்கும் கதை விடயத்தை விளக்கக்கூடிய முன்னுரையாகவே இருக்கும். பத்தாவது நிமிடத்தில்தான் தன் சொந்தமான உற்சாகக் குரலோடு விஷயத்தின் முக்கியமான கருப்பொருளைச் சென்றடைவார். அதன்பின் அதற்கு விளக்கம் தரக்கூடிய குறள், தேவாரம், கந்தபுராணம், ஓளவையார் பாடல் என்பனவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளிவிடுவார். முடிக்கும்போது சொல்லிய விடயங்களைச் சுருக்கி பின்டப் பொழிப்பாகச் சொல்லும் பழக்கத்தைப் பிற்காலத்தே கையாண்டார்.

குறிப்புகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பேசும் வழக்கம் அவரிடமில்லை. ஞாபகத்துக்காக அவர் எழுதும் குறிப்புக்களில் சொல்லவேண்டிய கதைகள்—பாட்டுகள் எல்லாம் அடைப்புக் குறிக்குள் அடைபட்டிருக்கும். அவற்றை விபரித்து மேடையில் பேசுவார்.

அப்படித் தயாரித்த குறிப்புக்கள், கட்டுரைகளைப்போலத் தினகரன், ஈழகேசரி வார இதழ்களில் வெளிவந்தன. துறவும் கீதையும், தமிழல்லாத் தமிழ், ஆரியமுந் தமிழும், நாவலர் காட்டிய வழி, மகாத்மா காந்தி, வள்ளுவர் காட்டிய நெறி, கோயில், தலைப்பட்டாள் நங்கை என்பன அவற்றுட்கிலவாகும்.

“மேடையில் இருக்கும் தலைவரைப்பார்த்தோ முன்வரிசையில் இருக்கும் இரண்டொருவரைக் கவனம் வைத்தோ அவர் பேசுகிறார்” என்று பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். என்ன

செய்வது? முப்பது வருடமாக ஆசிரிய கலாசாலை வகுப்பறையில் அப்படிப் படிப்பித்துப் பழக்கமுடையவராயிற்றே அவர்.

9. நல்ல எழுத்தாளர்.

“இப்படிப்பட்ட சூழலிலேதான் கண்ணு வ இருஷியின் ஆச்சிரமத்திலே காளிதாஸ மகாகவி வர்ணிக்கிற இளம் மான்கன்றுபோலே, மகாலிங்கசிவம் என்கின்ற பச்சை—இளம்—கலை—மான்கன்று துள்ளிக்குதித்து விளையாடி வளரா நின்றது” (பரீகைஷ் எடாத பண்டிதர்.)

“நெஞ்சிலே வஞ்சகம் இல்லாத தூய வேட்டுவக்குழாத்தோடு கூடி ஆடுகிறான்; பாடுகிறான்; அனுகின்றான்; குழைகின்றான்.” (கதிர்காம வேலன் பவனி வருகிறான்.)

“குஞ்சு முனி எழுந்தான். ‘ஆள்’ விசுவாமி ‘ஆள்’ விசுவாமி யாயிற்று. வேஷம் கலைந்தது... பெரிய சுவாமி சுவரில் எழுதிய சுவாமியாயிற்று. அவளுடைய முகத்தில் பூரண சந்திரன் பிரகாசிக்கின்றது. சூற்கொண்ட மேகச் சடைக்கட்டு அவிழ்ந்து—சரிந்து—தாமுகின்றது. கண்களாகிய கமலங்கள் ஒன்றோடொன்று உறழ்ந்து பிறழுகின்றன. பவள வாயிலே கொவ்வை இதழ்கள் துடிக்கின்றன. இடையிலே மின்னல் துவழ்கிறது. கண்களில் முத்தம் துளிக்கிறது. கைகளாகிய தாமரைகள் கூம்புகின்றன.” (‘இலக்கிய வழி’யில்—சிவகாமி சரிதை.)

இப்படியெல்லாம் அழகிய தமிழில் எழுதியிருப்பவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். ஈழத்துப் பேரமைப்பினர்கள் என்ற வரிசையிலே முதன் முதலாக அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டவர் அவர்தான். உண்மையில் அப்படி அறிமுகம் என்றால் செய்யப்பட்டபோது பலர் அதை வரவேற்றனர்.

அருமையான தலைப்பும் அதற்கேற்ற புனை பெயரும் கொடுப்பதில் அவருக்கு நிகர் யாருமில்லை. எறிந்த மலர் (தேன்), சிதறுபூ (தும்பி), சுக்கிரதசை (ததீசி), கவி கவியாகிறான் (புகழேந்தி), செங்குட்டுவ இராமாயணம் (விநாயகன்) என்பன அவற்றுட் சில. அவர் எப்படிப்பட்ட புனை பெயர்

ருள் ஒளித்து வினையாடினாலும் அவருடைய இரசிகக் கூட்டம் அவரைக் கண்டுபிடித்துவிடும். அவருடைய 'முத்திரை' எந்தக் கட்டுரையிலும் இல்லாமற்போகாது.

பண்டம், அண்ணலும் நோக்கினான், எவர்தாம் முன் அணைந்தனர், மாகமடங்களும், மிண்டிய மாயாவாதம், உலோகாயதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பு, புல்லறிவிற் புத்தன், உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே, நாவலர் பொன்மொழிகள் இவை பண்டிதமணியின் முத்திரைகள். கட்டுரைகளில் வரும் பாடல்களின் அரும்பதங்கட்கு விளக்கம் எழுதுவதும் அவர் மரபு.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களிற் சிலர் பொழுது போக்குக்காக எழுதுகிறார்கள். சிலர் கட்சிக்காக எழுதுகிறார்கள். சிலர் 'இடம் நிரப்ப' எழுதுகிறார்கள். பண்டிதமணியின் கட்டுரைகள் தேவை நோக்கியே எழுகின்றன. அவை பற்றியே பல கட்டுரைகள் எழுதலாம்.

✓ 'ஈழகேசரி' நா. பொன்னையாவுக்கும் பண்டிதமணிக்கும் இருந்த நட்பு 'சகோதர பாசம்' போன்றது. பொன்னையா அவர்களது முகத்தை மறுத்துப் பண்டிதமணியால் போக முடியவில்லை. பண்டிதமணியின் எதிர்ப்புக்கெல்லாம் பொன்னையா அவர்கள் 'கை'கொடுத்து உதவினார்கள். அவரது தூண்டுதலும், தினகரன் ஆசிரியராயிருந்த வி. கே. பி. நாதன் அவர்களது உற்சாகமான விடாமுயற்சியும் இல்லாவிட்டால் தான் எழுத்துத்துறைக்கு வந்திருக்க முடியாது என்று அவர் சொல்கிறார்.

அவர் முந்நூறு கட்டுரைகளுக்குமேல் எழுதியிருக்கிறார். டால்ஸ்டாயின் கதைகள் இரண்டைத்தழுவி, 'இருவர் யாத்திரிகர்' 'செருப்புக்கட்டியின் கதை' என்ற இரண்டு சிறுகதைகளும், சொந்தமாகச் சில கதைகளும், 'இரு சகோதரர்கள்' என்ற முடிவுபெறாத ஒரு நாவலும், 'நளன் தூது' 'வால்மீகி தானே' முதலிய சில இலக்கிய நாடகங்களும் எழுதியிருக்கிறார். அவர் பாடிய தனிச் செய்யுட்கள் பல. அவைகூடப் பண்டிதரின் முத்திரைபெற்றுத் துலங்குகின்றன. 'ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித்தோட்டமும்' 'சொல்லென்ற மலரிலே பொருளென்ற புதுமதுச் சொட்டிச் சுரக்கும் அமிர்த சுரபி'

இவை தனிச் செய்யுட்கள்.

‘இப்படியும் ஆச்சுதா ஈசுரா தெய்வமே’ ‘கண்ணுக்கும் வேண்டும் கவி’ என்பன அவற்றுட் சிறந்தன. ‘தமிழல்லாத் தமிழ்’ என்ற ஒரு கட்டுரையின் முடிவிலே அவர் எழுதிய ‘கலிகோலக் கவி’யைப் பாருங்கள்:—

“இருள்தரும் உலகத்தே இங்கிலி சுருவாகி
மருள்தரு கலிகாலம் மயல்செயு மதனூலை
அருமறை நெறிபோக அறமது புறமாகக்
குருடெரு குருடுக்குக் குழிவழி செயுமன்றே.”

ஈழத்திலுள்ள அநேக பத்திரிகைகளிலும், விசேட மலர்களிலும் அவரது கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ‘ஆனந்த விகடன்’ தீபாவளி மலர் ஒன்றில் ‘நாவலர் எழுந்தார்’ என்ற கட்டுரையும், ‘சுலைக்களஞ்சியம்’ தொகுதியில் ‘ஆறுமுக நாவலர்’ என்ற வியாசமும் வந்திருக்கின்றன.

எல்லாக் கட்டுரைகளையும் ஒரு பாணியில் அவர் எழுத மாட்டார். புதுப்புதுப் பாதை வகுத்துக்கொண்டு ‘புரட்சி’ செய்து பார்ப்பது அவர் பழக்கம். சுடச்சுடக் கொடுப்பதிலும், கருகலாக் நையாண்டி பண்ணுவதிலும் பண்டிதமணி பேர் பெற்றவர். நாவலர் அவர்களைக் குறைவாக எழுதிய யாரோ ஒரு முதலியார் B.A., B.L. க்கு அவர் எழுதிய கண்டனத்தின் ஒரு பகுதி இது:—

“இந்த வழக்கு நடந்தது இங்கிலீசு இராச்சியத்திலே மஞ்சக்குப்பக் கோட்டிலே. முதலியார் நினைக்கிற கோடு திருமலை ராயன் பட்டினத்திலே அதிமதுர கவிராயர் கூட்டத்திலே உள்ளதுபோலும். அங்கேதான் வாலெங்கே வருகிறது. நமது முதலியாரும் ஒரு B. A., B. L.”

தருமம்—அறம்—நீதி வழுவா நெறி முறையில் இட்டார் பெரியோர் — மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு — அகச்சமயம்— புறச்சமயம்—உலகத்தோடொட்ட ஒழுகல்—இன்னும் வேறொரு வன் என்பெருங் கொழுநன்—செருப்பறைகேட்டு விருப்புற்று முயங்கி—புலம்புரிந்துறையுஞ் செலவு—என்பன பண்டிதமணியால் விளக்கம் பெற்றுத் துலங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சிலப்பதிகாரம் — சிந்தாமணி — மணிமேகலை ஆகியன பொருட்பிறழ்வுடையன என அவர் வெளியிட்ட புலமை—இலக்கியம்—தமிழ் என்ற கட்டுரைக் குறிப்புக்கள் இன்னும் தடர்க்கப்படவே இல்லை. இவற்றை வைத்துக்கொண்டு தமிழ் பேசும் நல்லுலகம் எத்தனை வருடங்களுக்கும் ஆராயலாம்.

‘கதிர்காம வேலவன் பவனி வருகிறான்’, ‘இலக்கிய வழி’ ‘சைவ நற்சிந்தனைகள்’ என்ற அவரது மூன்று நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இன்னும் பத்து நூல்களுக்குமேல் அவரது கட்டுரைகளில் இருந்து தொகுக்கலாம். மறந்த பாரதம்—யாழ்ப்பாணக் கலாசாரமூலம் கந்தபுராணம்—யாழ்ப்பாணத்து ஒளி விளக்குகள்—வேதாகம சைவ சித்தாந்தம்—கதைகள்—நாடகங்கள்—கிருஷ்ணன் தூது—தெய்வயானையம்மை திருமணம்—துறவும் கீதையும்—ஆறுமுக நாவலர்—அன்பின் ஐந்திணை என்பனவாக அவை விரியும். இப்போது அதற்கான முயற்சிகள் ஒரு சிலரால் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை எல்லாம் வெளிவந்தால்தான் ‘சரியான பண்டிதமணியை’ நாம் கண்டுகொண்டவர்களாவோம்.

யாழ்ப்பாணத்துப் படித்தவர்களில் ஒரு சிலர் வளர்ந்து வரும் தமிழிலக்கியப் பரப்பை அறியாதவர்களாய், தூய்மை—இலக்கணம்—மரபு என்ற சொற்றொடர்களுக்குள் ஒதுங்கியிருந்துகொண்டு மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களைக் கேலி செய்தார்கள்; செய்கிறார்கள். பண்டிதமணி அவர்களும் ‘பொருளையே’ முக்கியமாகக் கவனித்துப் புதுமுறைகளை—உத்திகளைப்—பின்பற்றவே அவர்களிலுங் குறைகூறத் தலைப்பட்டார்கள். அவரது ‘இலக்கிய வழி’க்கு வசனப் பிழைசொல்லத் தொடங்கியவர்களை நினைத்தாற் சிரிப்பு வருகிறது. அந்த நூலுக்கு சென்னை, ‘இந்து’ப் பத்திரிகை எழுதிய ஆங்கில மதிப்புரையை அப்படியே போட்டிருக்கிறேன்.

ELAKKIYA VAZHI

‘In a chaste, sweet and interesting way the learned Panditamani presents to the World his appreciations of many literary stray poem called

Tanippadal, extracts from great classical works and summaries philosophical anecdotes from Pallus and dramas and drives home the many sided characteristics of our ancient and modern poets. We have 15 essays in this edition, Three of which are sketches of poets of Ceylon, three are expositions of thoughts in great works such as Kamba Ramayanam, Tirukural and Manonmaniya and the rest are on Tanippadals or stray stanzas taken from the classics. The subject-matter is fairly familiar to students of literature but the way in which each is presented is exhilarating, novel and scholarly. In one of the essays we are taken round Ceylon and enjoy the thrills of the beauties of the Island through poetic phrases. In another essay we find how our immediate predecessors enjoyed their leisure in conversation and contests on literary themes. The book sets a fine literary feast before the reader” .

“The Hindu”

ஆங்கிலமறியாத தமிழ் வாசகர்களும் அறிவதற்காக அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் இதோ வருகிறது:-

“பண்டிதமணியவர்கள் தனிப் பாடல்கள், காவியங்கள், பள்ளுப்பிரபந்தங்கள், நாடகங்களிலுள்ள தத்துவார்த்தமான உபகதைகள் ஆகியவற்றிலே தாங்கண்ட நயத்தை உலக மக்களுந் துய்த்தின்புறுமாறு தூய, இனிய நடையிற் கட்டுரைகளாகத் தொகுத்து ‘இலக்கிய வழி’யில் அளித்துள்ளார். இதன்மூலம் பண்டைய, இக்காலப் புலவர்களின் பலதிறப்பட்ட குண நலன்களைப் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தில் உறைத்திருக்கும்வண்ணம் செய்துள்ளார். இந்நூலிலுள்ள 15 கட்டுரைகளில் மூன்று இலங்கைப்புலவர்களைப்பற்றிய சொற்சித்திரங்கள். கம்பராமாயணம், திருக்குறள், மனோன்மனியம் போன்ற பெருநூல்களிலுள்ள கருத்து மணிகளை விளக்கும் விளக்கக்

கட்டுரைகள் மூன்று. மிகுதி தனிப் பாடல்கள், பண்டைய இலக்கிய வரலாற்றில் வரும் தனிச் செய்யுட்கள் ஆகியவற்றிற்கு விளக்கக் கட்டுரைகள். கூறப்படும் விடயங்கள் அநேகமாக மாணவர்க்குத் தெரிந்தனதான். ஆனால் புலமையும், புதுமையும், கடைநலமுந் துமுறும்படி ஆசிரியர்க்கே உரித்தான நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கட்டுரை ஒன்றில் நாம் இலங்கையைச் சுற்றி அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம். இயற்கையின் எழில்நலத் தோற்றத்தை ஆங்காங்கே கண்டின்புறுகிறோம். இவ்வளவும் கவிதை நலங் கனிந்த சொற்றொடர்களின் மூலமே. இன்னொரு கட்டுரையில் நம் பழம்பெருமக்கள் சொற்போரிலும் வித்துவப் போட்டியிலும் கவிதைத்திறமையுடையதும் தம் ஓய்வு நேரத்தை உல்லாசமாகக் கழிப்பதைக் காணுகிறோம். இந்நூல் படிப்போருக்கு ஒரு சிறந்த இலக்கிய விருந்தாக அமைந்துள்ளது.

10. வைதிக சைவ சித்தாந்தி.

தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி, வாள் முனை போன்ற தரும நெறியிலே சென்று, அர்த்தத்தின் இரகசியத்தை அறிந்து, மெய்ப்பொருளாராய்ச்சியில் ஈடுபடுதல் கிடைத்தற்கரிய பேறு. அது பல கோடி ஜன்மங்களிற் செய்த தவத்தால் வாய்ப்பது. அத்தவ விசேஷத்தால் மறைபயில் தேயந்தன்னில் தவஞ்செய் சாதியினிற் பிறந்து நற்சார்பு அமையப்பெற்ற ஒருவரே வைதிக சைவராகலாம். வேதங்கள் அடிதலை தடுமாறி, அறம் அழிந்து மறம் மேலோங்கி நிற்குங் காலத்தில்—‘ஐயாயிரப் புரட்டு’ நிகழ்ந்த பின்பு—தோன்றினாலும் நம் பண்டிதமணிக்குப் பூர்வஜன்ம தவ விசேஷத்தால் தருமரே யனைய தந்தையாரும், கந்தபுராண கலாசாரத்தில் வாழ்ந்த உறவினரும் பாலப் பருவச் சார்பாக அமைந்தனர். சென்ற நூற்றாண்டுச் சூதர் என வீற்றிருந்து புராண விரிவுரை செய்த உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளையவர்களும், ஸ்ரீ சிவபாதசுந்தரமவர்களது உறவினரான ‘பாராச்சி’ அம்மா எனப்படும் ‘நவீன ஓளவை’யாரும் அவர் உள்ளம் கவர்ந்தனர். கிறிஸ்தவ பள்ளியிற் படித்தும், புன்னெறியிற் செல்லும் வாழிபத் தோழர்களைப் பெற்றும் அவர் கெடவில்லை.

• நாவலர் வித்தியாசாலையிலே குமாரசுவாமிப் புலவர், கைலாசபிள்ளை என்னும் இரண்டு 'மனிதர்'களின்சார்பு அவரை வைதிக சைவ பாரம்பரியத்துக்கு வாரிசாக்கியது. பழையனவற்றைக் கழித்துப் புதியனவற்றைப் புகுத்த முயல்வோருக்குப் பரமவிரோதிகளாக இருந்த அவர்கள்போல இவரும் தோஷக்குர் ஆனார்; நாவலர் பரம்பரை என்று நிமிர்ந்துநின்று சொல்லும் பேறுபெற்றார். வேறு சிலர் ஒவ்வொரு துறையில் வாரிசு என உரிமை கொண்டாடலாம். ஆனால், தமிழும் சைவமும் ஆகிய இரு பிரிக்கமுடியாத துறைகளிலும் உரிமை கொண்டாட இவர் ஒருவரே இருக்கிறார்.

• திருநெல்வேலியில் உப அதிபர் கைலாசபதி அவர்களின் தொடர்புதான் இவரை வைதிக சைவத்தை உயிருள்ள பொருளாகக் காணச்செய்தது. இதற்கு முன்னர் அது வெறும் சடமாகவே காட்சியளித்தது. உப அதிபர் ஐம்புலன்களையும் அறிவு நெறியில் வழிப்படுத்தி, மனமாசகற்றி, அந்தக்கரண விருத்திகளால் அறிந்தவற்றை, உடனுக்குடன் கேட்கும் பாக்கியத்தை மிக நீண்டகாலமாகப்பெற்ற ஒரேயொரு புண்ணியவான் இவரே. அதனால் நூல்களையும் உரைகளையும் புரட்டிய தகைமைபற்றிச் சைவசித்தாந்தம் பேசுவோரும் பிறப்பினால் வேதத்துக்கு அதிகாரிகள் என்று இறுமாப்போரும் காணமாட்டாத கருத்துக்கள் இவர் வாயிலிருந்து பிறக்கும். "நான் இதுகால பரியந்தம் ஏதாவது நல்ல கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறேனாயின், அவை உப அதிபருடையனவே. கருவி நூல்களாகிய உடலை நாவலர் வித்தியாசாலையிலும், தத்துவஞானமாகிய உயிரை உப அதிபரிடமிருந்தும் பெற்றேன்" என வாய் ஓயாமற் சொல்லுவார்.

கைலாசபதி அவர்களின் சூத்திரங்களுக்கு இலக்கிய சம்பந்தமான வியாக்கியானத்தோடு, பொது மக்களுக்குப் புரியும் பாஷையிற் சொல்ல, எழுதப் பண்டித மணி துணிந்தார்; செயலில் இறங்கினார்.

1950ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் வாரா வாரம் தினகரனில் அவர் எழுதிய அந்தச் சமயக் கட்டுரைகள் ஈழத்திற் புதிய விழிப்பை ஏற்படுத்தின. அந்த இருபத்தேழு கட்டுரை

கனும் சமயத்தின் அடிப்படை அறிவை வளர்த்ததோடு இன்னும் அறியவேண்டும் என்னும் அவாவையும் தூண்டியது. அதையடுத்துப் பாரத கலாசாரம் எப்படியாகப் பிறழ்வுபட்டு இப்போது வழங்கி வருகின்றதென்பதை விளக்கி, “மறந்த பாரதம்” என்ற கட்டுரைகளை அவர் எழுதினார். இதைத் தொடர்ந்து “யாழ்ப்பாணக் கலாசாரமூலம்—கந்தபுராணம்” என்ற அவரது சொற்பொழிவுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. இந்தக் கட்டுரைகளைவிட துறவும் கீதையும், காரைக்கால் அம்மையார், கைலாய வாகனம், கோயில், தெய்வயானை திருமணம் என்பனவும் நல்ல கட்டுரைகளே. இவை சொற்பொழிவுக் குறிப்புக்களுமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதலாகத் ‘தருமம் என்றொரு பொருள் உளது’ என்ற அடிப்படையிற் சமயத்தைத் தொடங்கியவர் அவர். தருமம் என்ற தொடக்கப் புள்ளியிலிருந்து கோடிமுத்தால் அது மோட்சத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு நீளும். அதற்குட்பட்டுத்தான் சமயம் நடக்கிறது. தருமத்தை உணர்ந்து கொண்டவன்தான் ‘சமயி’ ஆகிறான். அவனுக்குத் தான் சமயம் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் பலரும் நல்லார்வத்தைத் தருமம் என்று நினைக்கிறார்கள். நல்லார்வம் வேறு—தருமம் வேறு. இதை விளக்கியே வேலணைத் திருமுறை மகாநாட்டிலே அருமையான சொற்பொழிவை மூன்று நாட்களாக அவர் செய்தார்.

இவற்றைவிட வேதம், ஆகமம், மீமாஞ்சை, அகச்சமயம், புறச்சமயம், மாயாவாதம் என்பவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களையும் அவர் கட்டுரைகளிற் காணலாம். இவற்றின் சுருக்கங்களாகச் சமயம் என்பதிலே தொடங்கிக் கந்தபுராணம் என்பதிலே முடியும் ‘சைவ நற் சிந்தனைகள்’ என்ற அவருடைய சிறு நூல் அவரது உள்ளத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் ஓர் அரிய படைப்பாகும்.

இதைவிடத் ‘திருவருட்பயன்’ என்ற நூலுக்கு அவர் அரிய உரையும் விளக்கமும் எழுதியுள்ளார். அது வெளிவந்தாற் சமயத்தின் பல உண்மைகளை மாணவர் எளிதில் அறிவர்.

காவிய பாடசாலையை நடாத்தி ஓரளவு இலக்கிய இலக் கணப் பண்டிதர்களை உண்டாக்கிய அவருக்குத் தமது வீட்டி லேயே சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஒரு சமய வகுப்பு நடாத் தினால் என்ன? என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அதற்கான முயற்சியை அவர் மேற்கொண்டபோது அதிகமாக ஆங்கிலம் படித்தவர்களே வந்து சேர்ந்தார்கள். இந்த வகுப்பில் ஆங் கிலத்திற் பலர் எழுதிய சமயக் கட்டுரைகள் அலசி ஆராயப் பட்டன. இந்தச் சமய வகுப்பு இரண்டு வருடகாலம் நடை பெற்றது. திருவருட் பயன், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் என்ற நூல்களும் முறையாகப் படிக்கப்பட்டன. அந்தக் காலத்திலேதான் சமயச் சொற்பொழிவும் அநேகமாக அவரால் நடாத்தப்பட்டன.

தர்மம் தெரிவதற்கு ஆசையுறும் 'சமயி' ஒருவர் எங்கா வது அகப்படமாட்டாரா? பொருள் சம்பந்தமாக ஆராய்ச்சி நடாத்தும் மனோபாவமுள்ள மாணுக்களைப் பெறமுடியுமா? என்பதுதான் பண்டிதமணி அவர்களின் குறிக்கோள். சமய வகுப்புக்குப் பின்னும் தனித்தனி மனிதர்கள், டாக்டர்கள், நியாயவாதிகள், பட்டதாரிகள், மாணவர்கள் அங்கே ஏதோ ஒரு நூலைப் பாடங்கேட்க வந்துகொண்டுதானிருக்கிறார்கள்.

11. கதாசமுத்திரத்துட் சில துளிகள்.

பண்டிதமணி வகுப்பறைகளிலும், பொது மேடைகளிலும், வீட்டுச் சம்பாஷணைகளிலும் சொல்கிற கதைகள் எண்ணற் றவை. அவர் ஒரு கதாசமுத்திரம். அது நாவலர் பரம்பரையாகக் கைலாசபிள்ளை அவர்களிடமிருந்து பெற்ற முது சொத்து. அக்கதைகளை உடனுக்குடன் குறித்து வைத்திருந் தால் அவை எத்தனையோ கதைக் களஞ்சியங்களாக உபயோ கப்பட்டிருக்கும். எனது புற வேலைகள் அதனைச் செய்யமுடி யாமற்செய்துவிட்டன. எனினும் அக்கதாசமுத்திரத்துள் என் நினைவில் தெறித்த சில துளிகளே இவை:—

1936ஆம் ஆண்டு தை மாதம், அசுர வேகத்திலே தேர் தற் கூட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஈழத்து முடிசூடா மன்னனை சேர் பொன். இராமநாதனது மருக

ரும் தமிழறிஞருமான ஸ்ரீமான் ச. நடேசபிள்ளை அவர்களை எதிர்த்து, கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை அதிபராயிருந்த மல்லாகம் திரு. அ. பொன்னையா அவர்கள் போட்டி யிட்டார்கள். நடேசபிள்ளையவர்கள் ஆற்றொழுக்காகத் தமிழ் பேசத் தெரிந்தவர். அரசியலிலே அப்போது வகுப்புவாதி. பொன்னையா அவர்கள் அவ்வளவு பேச்சாளர் அல்லர். சிங்களரும் தமிழரும் ஒன்றுபட்டுச் சுதந்தரத்துக்காகப் போராட வேண்டுமென்னும் தேசியவாதி. நடேசபிள்ளையின் பிரசார பிரயோகங்களுக்கு முன்னால் பொன்னையா அவர்கள் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை.

அதிபர் பொன்னையா அவர்களை ஆதரித்துப் பேசுவதற்காக அவரது மாணவராகிய பண்டிதமணி ஒருமுறை ஒரு கல்லூரிக்கு வந்திருந்தார். இரவு பத்துமணி. சனங்கள் அலுத்துக் கலைகிற நேரம். மேடைக்கு வந்ததும் வராததுமாக மகாபாரதக் கதையிலிருந்து ஒரு கதையை எடுத்து விவரித்துத் தேசியவாதிகளை ஏன் ஆதரிக்கவேண்டுமென்பதற்குக் காரணங்காட்டினார். சனங்கள் அமைதியாக இருந்து கதை கேட்டார்கள். பிறகுதான் அதிபர் பொன்னையாவைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். அதுவும் ஒரு நிகழ்ச்சி; கதைதான்; வேப்பங்குச்சிக் கதை.

“1927ஆம் ஆண்டு. நான் அதிபர் பொன்னையா அவர்களிடம் ஆசிரிய கலாசாலையிற் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அந்த வருடத்து மாணவர்கள் இலங்கையைச் சுற்றிப்பார்க்க ஒரு திட்டமிட்டனர். அதிபரவர்களும் உடன்வரச் சம்மதித்தார். எல்லோருக்கும் ஒரே குதூகலம். பிரயாண நாள் நெருங்க நெருங்கச் சிலருக்குச் சந்தோஷத்தினாலே நித்திரையே வரவில்லை. சிலர் புகையிரத்திலேறிப் போவதாகவே கனவுங்கண்டார்கள். புறப்படும் நாள் மாலை படுக்கையறையிலேஒரே அமளி. ‘கடபுடா’ச் சத்தம். எல்லோருந் தத்தமக்கு வேண்டிய சாமான்களை ஒழுங்காகப் பெட்டிகளில் வைத்துப் பூட்டினர். புகையிரதத்தில் ஏறினோம். விடிந்தது. பொல்காவலைச் சந்தியில் இறங்கினோம்.

“காலேக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கண்டிக்குப் போவதாக ஏற்பாடு. பல் துலக்க வேண்டும். கரிக்கு எங்கே போவது? வேப்பங் குச்சியை எங்கே தேடுவது? விழித்தோம்.

“அந்த நேரத்திலேதான் அதிபர் பொன்னையா இறங்கி வந்தார். அளவாக வெட்டிக் கட்டப்பட்ட ஐம்பது வேப்பங் குச்சிகளை என்னிடந்தந்து எல்லோருக்குங் கொடுக்கும்படி சொன்னார். அதிபரின் முன்யோசனைக்கு முன் எங்கள் ஐம்பது பேரது—வேட்டி, சால்வை மடித்துப் பெட்டியுள் பூட்டிய—முன்யோசனை வெட்கித் தலைகுனிந்து நின்றது. இது சிறிய உதாரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த நேரத்தில் தமிழர்களின் பாதை எது என்று முன்யோசனையுடன் செய்யக் கூடியவர் அதிபர் பொன்னையாதான் என்பதை என்னால் உறுதியாகக் கூறமுடியும்” என்றார். கூட்டத்தினரின் கைதட்டல் ஓயப் பத்து நிமிடம் பிடித்தது.

*

*

*

வட இந்தியாவில் ஒரு சமஸ்தானாதிபதி இருந்தார். அவருக்குப் பொழுது போக்குகளிலும் வேடிக்கைகளிலும் விருப்பம். உள்ளூரிலும் வெளிநாடுகளிலுமிருந்து மாயாஜால வித்தைக்காரர்களும், கம்பங் கூத்தாடிகளும், பகல் வேடக்காரர்களும் அவரது சமஸ்தானத்துக்கு வந்து தமது திறமைகளைக் காட்டிப் பரிசு வாங்கிச்செல்வது வழக்கம். ஒருமுறை பகல் வேடக்காரர்களில் ஒரு சிலர் வந்து புலி வேஷம், சூரங்கு வேஷம், காளைமாட்டு வேஷம் முதலியன போட்டு வேடிக்கை காட்டினர். அவர்களில், காளைமாட்டு வேஷக்காரன் எனறியும் குதித்தும் நன்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். சமஸ்தானாதிபதி இதைக்கண்டு சந்தோஷமுற்று அவனுக்கு விலையுயர்ந்த பட்டுப் பீதாம்பரமொன்றைப் பரிசாக அளித்தார். அவன் அதைத் தலையிற் சுற்றிக்கொண்டு மீண்டும் உற்சாகமாக விளையாடினான்.

விளையாட்டைப் பார்த்தவர்களில் ஒரு இடையனும் இருந்தான். மாட்டின் இலக்கணம் முழுவதும் தெரிந்தவன் அவன். அந்த இடையனுக்குக் காளை மாட்டு வேஷம் தரித்தவனை ஒரு

முறை பரீட்சிக்க வேண்டுமென்று விருப்பம். தனக்குக் கிட்ட அவன் வந்தபோது தான் வைத்திருந்த தடியால் மாட்டுக்கு இடமறிந்து குத்துவதுபோல ஒரு குத்துக்குத்தினான். மாட்டுக்கு வேஷந்தரித்தவன் ஒரு ரோசமுள்ள மாடு குத்துக் கிடைத்ததும் எப்படி வளைந்துகொடுத்துத் துள்ளுமோ அப்படிச் செய்துகாட்டினான். இடையனுக்கோ வெகு சந்தோஷம். தன் தோளிற் போட்டிருந்த ஒரு கிழிந்த சால்வையை எடுத்துத் தன் அன்புப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

விளையாட்டு முடிந்தது. காளைமாட்டு வேஷந்தரித்தவன் சமஸ்தானாதிபதி கொடுத்த விலையுயர்ந்த அந்தப் பட்டுப் பீதாம்பரத்தை விரித்து அதனுள்ளே இடையன் கொடுத்த அந்தக் கிழிந்த சால்வையைக் கண்களில் ஒற்றியபடியே பத்திரப்படுத்திக் கட்டினான். பக்கத்தில் நின்றவர்கள் 'ஏன் அப்படிச் செய்கிறாய்?' என்று கேட்டதற்கு 'விஷயமறிந்தவன் கொடுத்த பரிசல்லவா அது! எனது கலை பரிபூரண வெற்றி பெற்றுவிட்டதை இன்றுதான் உணர்ந்தேன்' என்றான். அவன் சொன்னது உண்மை. பட்டங்கொடுக்குச் சபைகளும் பொன்னடை போர்த்திக் கௌரவிப்போரும் இதை உணரும் நாள் எந்நாளோ?

* * *
ஆரிய திராவிட சங்கத்தை அரிதில் முயன்று ஸ்தாபித்தவரும், பிரபல உழைப்பாளியும், வித்தியாதரிசியாய் இருந்தவருமான சதாசிவ ஐயரவர்கள் ஒருமுறை, நாவலர் வித்தியாசாலை மாணேஜராய் இருந்த த. கைலாசபிள்ளையவர்களைச் சந்தித்து நாவலர் வித்தியாசாலையில் ஒரு கூட்டம் நடாத்த இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். 'பிரசங்கியார்?' என்று மாணேஜர் அவர்கள் கேட்டார்கள். பிற்காலத்தில் பிரபலமாக இருந்தவரும், அப்போது இளைஞராய் இருந்தவருமான ஒரு வரின் பெயரை ஐயரவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நாவலரது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைக்கு மாறுபட்டவர் பிரசங்கியார் என்பதை மாணேஜர் அவர்கள் அறிவார்கள் எனினும் மறுக்கவில்லை. 'சரி; கூட்டம் நடாத்தலாம். ஆனால் ஒன்று' என்று தொடங்கினார். ஐயரவர்கள் 'என்ன?' என்று கேட்டார்கள்! 'பாடசாலையின் மேடையை உபயோகிக்கக் கூடாது. அது

நாவலர் பெருமான் இருந்து சைவ சித்தாந்தம் பேசிய இடம்' என்றார் மானேஜர்! 'அதற்கென்ன, நாம் கீழே கூட்டம் நடாத்துகிறோம். உங்கள் பாடசாலையில் ஒரு சொற்பொழிவு நடாத்தவேண்டும் என்பதுதான் பிரசங்கியார் விருப்பம்' என்றார் ஐயர். 'இன்னுமொன்று, இந்தப் பாடசாலையில் யாரும் பிரசங்கி செய்வலாம்; ஆனால் தமிழ்-சமயம் இரண்டையும் பற்றிப் பேசக்கூடாது' என்றார் மானேஜர் சிரியாமலே. ஐயரவர்கள் விடாமலே 'வேறு என்னதான் பிரசங்கம் செய்ய இருக்கிறது?' என்றார் சிறிது வெறுப்புடன். 'ஏன் இல்லை. காற்றைப்பற்றிப் பேசலாம், தண்ணீரைப்பற்றிப் பேசலாம், சத்துள்ள உணவைப்பற்றி.....' என்றெல்லாம் மானேஜர் சொல்லிக்கொண்டே ஐயரவர்களைப்பார்த்தார். ஐயரவர்கள் அவ்விடத்தில் நின்றால்தானே! அதிகாரிகளுக்குப் பணிபவர்களுக்கும், ஸ்தாபனத் தூய்மை தெரியாதவர்களுக்கும் இது விளங்குமோ, என்னவோ?

*

*

*

மகா பாரத யுத்தம் முடிந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் துவாரகையை அடைந்து நிம்மதியாகக் காலங்கழித்து வருகையில் தனது அந்திய காலஞ்சமீபித்து விட்டதை உணர்ந்தார். அருச்சுனனுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டுப் படுக்கையிற் படுத்தார். அருச்சுனன் அவசரம் அவசரமாகக் காண்டிபத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடோடி வந்தான். வந்தவன் கிருஷ்ணனின் படுக்கைக்குப் பக்கத்தே அமர்ந்து கால்களை வருடினான். கிருஷ்ண பகவான் காண்டிபத்தைப் பிடித்த பிடியே எழுந்திருக்க முயன்றான். அப்போது உயிர் போய் விட்டது. துவாரகை அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. பெண்கள் விம்மினர்; அழுதனர். தாங்கள் இனியும் அங்கு இருக்க முடியாதென அருச்சுனனுக்குச் சொல்லி முறையிட்டனர். அவன் அவர்களைத் தேற்றி ஒரு சிலரைத் தன் தேரின்மீது ஏற்றிக்கொண்டு அஸ்தினாபுரத்துக்கு வந்துகொண்டிருந்தான்.

வழியில் நடுக்காடு. வந்த களைப்புத்தீர அங்கே ஒரு இடத்திலே தங்கினான். காட்டில் இருந்த வேடுவக்கூட்டம் அவ்விடம் வந்தது. அழகிய பெண்களைக் கண்டது, உடனே

அவர்களைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போகத் தயாராகியது. அருச்சுனனுக்குக் கோபம் வரவில்லை. சிரிப்புத்தான் வந்தது. மகா பாரத யுத்தத்தையே நடாத்தி வெற்றிகண்ட எனக்கு — இந்தக் காண்டபத்துக்கு எதிரில் இந்த வேடர்கள் எம்மாத்திரம்? இந்த எண்ணத்துடன் காண்டபத்தை வளைத்து, நானேற்றி அம்பை விட்டான். என்ன அதிசயம்! குறி தவறிவிட்டது. வேடர்கள் சிரித்தனர். அருச்சுனன் பெருங் கோபத்தோடு சண்டை செய்தான். செய்துமென்ன? மகாபாரத யுத்தத்தையே வென்ற அருச்சுனனால் அவர்களை வெல்ல முடியவில்லை.

வேடர்கள் பெண்களை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அருச்சுனன் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான். அவ்வழியால் வியாசபகவான் வந்தார். அருச்சுனன் தனது நிலையைச் சொல்லி இதன் காரணம் யாதென்று கேட்டான். வியாசர் புன்முறுவல் பூத்து, 'பார்த்தா! கேள். ஆண்மையும் வெற்றியும் உன்னிடமும் வில்லினிடமும் இருப்பதாக இவ்வளவு காலமும் நினைத்தாய். அது பிழை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் கூட்டுறவில் தான் இருந்தது. ஆண்மைக்குரியவர், வெற்றியைத் தந்தவர் போய்விட்டார். இனி நீயும் இந்த வில்லும் வெறும் சடப்பொருள்கள்தான் என்றார். பெரியவர்களை உதாசினஞ் செய்து உதறித் தள்ளுபவர்களுக்கும் மாதவர் நோன்புபற்றி அறியாதவர்களுக்கும் சொல்லிய கதை இது.

*

*

*

இப்படியாக அரசியல் — கலை — சமயம் — சமயோசிதம் — பெரியவர்கள் கதை என அவர் சொல்லிய கதைகளையும் சம்பாஷணைகளையும் பல அன்பர்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவை புத்தக உருவமாக வெளிவந்தாற் பல அரிய விடயங்களை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

12. கடற்கரையிற் பொறுக்கி எடுத்த சிப்பிகள் : சோகிகள்.

பண்டித மணியின் வாழ்க்கை இலக்கியம், சமயம் என்ற இரு கரைகளையுடைய சமுத்திரம். அந்தச் சமுத்திரக் கரை

யிலே பொறுக்கி எடுத்த சிப்பிகள், சோகிகள் (துண்டு துணுக்குகள்) இங்கே கொட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து ஓரளவு பண்டிதமணியின் குணம், திறமை, மனோநிலை என்பவை புலனாகும்.

1934ஆம் வருடத்திலே டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையருக்கு ஒரு இரங்கற்பா மூலம் 'சுடச்சுட'க் கொடுத்த பண்டிதமணி, அடுத்து வந்த கலாநிலைய விழாவொன்றிலே (ஐயரவர்களது உருவப் படத் திறப்பு விழா) அன்றார் செய்த தமிழ்ச் சேவையையும், அவரது எளிய, இனிய உரை நடை யையும் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். இதைக் கண்டு பலர் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஒருவருடைய சில குறைக்காக அவர் செய்த பாரிய வேலையை மறத்தல் பாவம் என்பது அவர் கொள்கை.

'ஆனந்த விகடன்' தீபாவளி மலர் ஒன்றிலே 'நாவலர் எழுந்தார்.' என்ற ஒரு கட்டுரையைப் பண்டிதமணி எழுதியிருந்தார். அதற்குச் சன்மானமாக இருபத்தைந்து ரூபாய் அக்காலத்தில் அனுப்பப்பட்டது. அதைப் பண்டிதமணி 'ஆனந்த விகடன்' காரியாலயத்துக்கே திருப்பி அனுப்பி ஏதாவது தர்ம ஸ்தாபனத்திடங் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். எழுதுவதற்கும் சொற்பொழிவுக்கும் பணம் வாங்கக் கூடாதென்பது அவர் எண்ணம். ஆனால் பிற்காலத்தில் எழுதுவதற்குப் பணம் வாங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது அவருக்கு.

சமசமாஜக் கட்சித் தலைவர்கள் முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது, அக்கால பாழ்ப்பாணத் தலைவர்கள் 'சிங்களவர்களே! திரும்பிப் போங்கள்', 'தமிழர்களுக்காக நீலிக்கண்ணீர் வடிக்காதீர்கள்' என்றெல்லாம் கூக்குரல் இட்டார்கள். திருநெல்வேலியில் அவர்களை வரவேற்றுப் பேசிய பண்டிதமணி, "சிங்களத்தலைவர்கள் கண்ணீர் நீலிக்கண்ணீராக இருக்கலாம், ஆனால் எங்கள் தமிழ்த் தலைவர்களைப் பார்த்துப் பூலோக கற்பக தருக்களாகிய பனைகள் கூட (கள்-நீர்) கண்ணீர் வடிக்கின்றனவே. அந்தக் கண்ணீரை அவம்போக விடாமல் 'மரவரி' மூலம் வயிற்றுக்குட் போகச் செய்து, தம்மை மறந்த நிலையை அடையச் செய்து விட்டார்களே நம் தலைவர்கள்" என்றார் சிலேடையாக.

பக்தியும் இலக்கியமும் சேர்ந்த ஒரு நூலுக்கு 'இலக்கியப் போக்கிலே' விளக்கஞ் செய்து ஒரு பிரபல தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர் ஒரு நூல் வெளியிட்டிருந்தார். அதைப் படித்த பலர் 'ஆஹா! ஊக' என்று பண்டிதமணியிடம் கூறினர். அந்த நூலினை வாசித்த பண்டிதமணி அபிப்பிராயங் கூறுகையில் "கோவில் மூலஸ்தானத்தில் நின்று கொண்டு, பஞ்சாலாத்தியை எடு என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுபோல இருக்கிறது இது" என்றார். பழைய இலக்கியங்களை எளிமை ஆக்குகிறோம் என்று சிலர் எழுதும் விளக்கம் அதன்புனிதத் தன்மையையே கெடுத்து விடுகிறது என்பது உண்மை.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் 'மலரும் மாலையும்' என்ற கவிதைத் தொகுதி முதன் முதல் வெளிவந்ததும் அதற்கு ரசிகமணி டி. கே. சி. 'கண்ணூரக்காண ஒரு கவிஞர்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நல்ல விமர்சனம் எழுதியிருந்தார். அதைக் கண்ட மாணவரொருவர் பண்டிதமணியிடம் 'ஈழத்தில் இப்படிப் பாட யார் இருக்கிறார்கள்? அப்படி விமர்சனம் எழுதத்தான் எவர் இருக்கிறார்கள்' என்று கூறிய பொழுது அவர் மௌனமாகச் சிரித்தார். அன்று இரவே 'சிதறுழ்' என்ற தலைப்பில் புலவர் அவர்களது ஆடிப்பிறப்பு, கத்தரி வெருளி, சோ. நடராஜனின் 'மருதக் கலம்பகம்' ஆகியவைபற்றி அருமையான விமர்சனத்தை எழுதி முடித்தார். 1937 'ஈழகேசரி' ஆண்டுமடலில் அது வெளிவந்தது. ஈழம் தலைநிமிர்ந்து நின்றது.

இந்துக் கல்லூரியிலே நடந்த ஒரு சைவமகாசபையிலே தேசியவிநாயகம் பிள்ளையினது "மானேந்தும் ஈசனுளம் காண, - ஆட்டுமறியேந்து பெருங் கருணைப் புனிதவள்ளல்" "கண்ணப்பன் எச்சில் கொளும் காளத்தியப்பர்" என்ற வரிகளை தோலுரித்துக் காட்டிவிட்டுச் சோமசுந்தரப் புலவரின் "அதிரவரு மாணிக்க கங்கையினில் மூழ்கி" என்ற கதிர்காமப் பாடலில் "பொருவில் கந்தா! சுகந்தாவென்று பாடி" என்பதற்கு விளக்கங் கொடுத்து ஈழத்துக் கவிஞர்களின் மரபு தவறாத பண்பாட்டைப் புகழ்ந்தபோது தலைமை வகித்த ஒரு தமிழ் நாட்டு அறிஞர் உண்மையிலேயே கண்ணீர் விட்டுவிட்டார்.

முடிவுரை

‘சைவத் தமிழ் மாணவர்கள் சைவச் சூழலிலே சைவந் தெரிந்த ஆசிரியர்களிடம் படிக்கப் பாடசாலைகள் வேண்டும்’ என்று கனவு கண்டவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள். சைவம், தமிழ் என்று மூச்சுவிட்ட அவருக்குப் பிற்காலத் திலே பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டன. நாவலர் அவர்களின் பின் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம்—பண்பாடு—தமிழ்—என்பவற்றுக்குக் காவலர்களாக — நாவலரவர்களின் குறிக்கோளைக் கொண்டு நடாத்துபவர்களாகக் கைலாசபிள்ளையும், புலவர் அவர்களும் விளங்கினார்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு தமிழாசிரியர்கள் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றுச் சைவச் சூழலிலே மாணவர்களைப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்தவர் மகான் அருணாசல உபாத்தியாயர் அவர்கள். இவர்கள் எல்லோரும் எடுத்த முயற்சி சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தாரால் ஓரளவு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இத்தனை சைவ ஆசிரியர்களிடையேயும், மாணவர்களிடையேயும் ‘ஒரு சமயி’—ஒரு தர்மந் தெரிந்த ஒரு மனிதர்—பல மனிதர்கள் தோன்ற மாட்டாரா? என்பதுதான் பண்டித மணியின் குறிக்கோள்.

ஆறுமுக நாவலருக்குப் பிறகு ஒரு கைலாசபதியை நாம் பெற்றெடுத்தோம். ‘வாராது போல் வந்த மாமணியை’த் தவறவிட்டு விடாமல் அவரது எண்ணங்கள், கருத்துக்களை நாடெங்கும் பரவச் செய்யவேண்டும் என்பது பண்டித மணியின் அவா.

அந்த அவாவின்மேலெழுந்தவையே அவரது எழுத்தும் பேச்சும்.

அவை நூல் வடிவங்களாக வெளிவந்த அன்றைக்குத் தான் நாம் சரியானதைச் செய்தவர்களாவோம். அந்த நூல்கள் பிற்கால சந்ததிக்கு நாம் அளிக்கும் கருவூலங்கள் அதைச் செய்ய அன்பர்களே முன்வாருங்கள்.

இலக்கியவழி

பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

~ வரதர் வெளியீடு ~

பெ-24

பண்டிதமணியவர்களின் இனிய கட்டுரைகள்
பதினைந்து அடங்கிய நூல். விலை ரூ. 1-50.

‘கரவைக் கவி கந்தப்பனார்’ என்பவர் யாரென்று சில வருடங்களுக்கு முன்னால் இலக்கியஉலகம் பரபரத்தது. ‘சுழத்ததுப் பேனா மன்னர்கள்’ என்ற வரிசையில் நாற்பது எழுத்தாளர்களை அழகாக அறிமுகம் செய்து வைத்து, ஈழத்தின் இலக்கியத் தரத்தைத் தமிழ் நாடு முழுவதும் நன்கு உணரும்படி செய்த அந்தக் ‘கரவைக் கவி கந்தப்பனார்’ தான், இந் நூலின் ஆசிரியரான கனக. செந்திநாதன்.

திரு. கனக செந்திநாதன் அவர்கள் ஒரு தமிழாசிரியர், பழைய மரபைப் போற்றிப் புதுமையை வரவேற்பவர், பலதும் படித்துத் தெளிந்தவர். ‘எழுத்து’ பத்திரிகையில் ‘நடக்கும் வாசிகசாலை’ என்று குறிப்பிடப்பட்டவர்.

‘கவிதை வானில் ஒரு வளர்பிறை’ என்ற நூல் அவரது விமர்சனத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. நாவல்களும் சிறுகதைகளும் நாடகங்களுக்கூட அவர் எழுதியிருக்கிறார். ‘விதியின்கை’, ‘வெறும்பாளை’ என்ற இரு நாவல்களும் ‘சுழகேசரி’யில் வெளிவந்து வாசகர்களால் பாராட்டப்பட்டவை. ‘ஒரு பிடி சோறு’ என்ற சிறுகதை சுழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றது. தாகம், மன்னிப்பு என்ற நாடகங்கள் மேடை ஏறிப் புகழ்பெற்றன.

கரவைக்கவி கந்தப்பனார்—கனக. செந்திநாதன்—
பு. தவதற்கு இனியவர்; எளியவர்.